ANN TAYLOR

Sora Templar

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU

ALCRIS M-94

Capitolul 1

— Ţi-am găsit un loc într-un colţ al compartimentului şi ţi-am ridicat bagajele pe suport. Mai este doar un tip în vârstă în compartiment dar lucrează, aşa că te vei putea odihni.

Linden se întoarse de la raftul de unde îşi alegea reviste pentru drum şi-i mulţumi zâmbind lui Rupert Ellis. Deşi se odihnise insuficient între balul de la Forrester şi acel mic dejun chinuit, nu părea obosită. Era obişnuită să doarmă puţin şi, la douăzeci şi patru de ani, nu-şi pierduse vitalitatea.

— Îţi mulţumesc mult, Rupert; cu toate astea, îmi pare rău că a trebuit să te trezeşti atât de devreme, ca să mă conduci. Puteam să iau un taxi.

— Asta este problema ta, mormăi el, eşti mult prea independentă.

Aş fi vrut să nu trebuiască să faci drumul ăsta lung. Nu te mai pot face să renunţi, să rămâi la Londra?

— Cu siguranţă, nu! Abia aştept plecarea! Mă aşteaptă doar două ore de drum cu trenul. Ai putea să vii să mă vezi, dacă doreşti.

Rupert se apropie, luându-i mâna în palmele sale.

— Ştii că mi-aş dori să vin, Linden, dar sunt sigur că te-aş găsi mereu ocupată.

— Nu voi fi mereu ocupată, spuse Linden cu voioşie, sperând totuşi că el nu va încheia acest moment al despărţirii prin cine ştie ce declaraţie plină de emoţii. Nu mai devreme de seara trecută, începuse să suspecteze că Rupert se gândea serios la ea. Se cunoşteau de mult, din şcoală, iar ea îl considera un fel de frate mai mare. Iar acum, cred că este timpul să plec, zise ea repede. Mulţumesc pentru ajutor, Rupert. Imediat ce mă voi aranja

acolo, o să-ţi scriu.

— Mai poţi întârzia o clipă. Linden…

Dar ea îşi retrăsese deja mâna şi se îndrepta spre tren. Dacă Rupert îşi imagina că este îndrăgostit de ea, ceea ce era puţin probabil, era ceva trecător, pentru că în ultima vreme petrecuseră mult timp împreună.

— Nu mai pierde vremea, îi spuse, sunt sigură că abia aştepţi să te culci.

— Aş putea veni la sfârşitul săptămânii, dacă eşti liberă, zise el, plin de speranţă.

— Mă îndoiesc că voi avea timp liber, Rupert, şi oricum, cred că-l voi petrece amenajându-mi apartamentul.

— Te-aş putea ajuta.

— Nu cred. Ar trebui să mă concentrez asupra muncii vreo două săptămâni.

Şi pentru că se aflau în faţa compartimentului ei, Linden se întoarse şi-i întinse mâna.

— Mulţumesc mult, Rupert, pentru tot.

Un hamal trecu pe peron, trântind uşile vagoanelor şi se auzi fluierul locomotivei.

— Du-te, Rupert, doar nu vrei să rămâi în tren!

— Promiţi să-mi scrii? insistă el.

— Sigur că da, dar, te rog, coboară mai repede!

— Bine. La revedere, Linden, drum bun. Ai grijă de tine.

Şi când trenul se puse în mişcare cu o smucitură şi ea reuşi să-şi elibereze mâna şi să-l împingă spre uşă, el se întoarse brusc şi-o prinse în braţe. Se trezi sărutată, dar Rupert sări din trenul care se pusese în mişcare şi începu să alerge pe lângă el, strigându-i ceva neinteligibil.

Numai când trenul trecu de peron, Rupert fu nevoit să-şi oprească alergarea şi gesticulările, iar ea reuşi să-şi vină în fire. Sărutul lui la care nu se aşteptase, ce-i drept, îi confirmase temerile. Faptul că o sărutase în public arăta intensitatea sentimentelor lui, pentru că era, de fapt, un tânăr plin de convenţionalism. Era deja alarmant că o săruta în public cu atâta ardoare. Probabil se îndrăgostise

de mult, altfel n-ar fi reacţionat astfel.

— O, Dumnezeule, de ce nu mi-am dat seama mai devreme? se întrebă, plină de nelinişte.

Trenul începuse să prindă viteză deja şi după ce şi-a îndreptat pălărioara pe care gestul precipitat al lui Rupert i-o dăduse pe spate, Linden intră în compartiment. Când închise uşa în urma ei, una din reviste îi căzu şi partenerul ei de drum se aplecă s-o ridice.

— O, mulţumesc. Încă îngrijorată de cele întâmplate, Linden îi zâmbi absentă. Apoi, când li se întâlniră privirile, Linden roşi şi aproape îi smulse revista din mână.

Se miră de ce-l categorisise Rupert drept" bătrân". Era de fapt destul de tânăr, avea probabil în jur de treizeci de ani. Dar ea reacţionase astfel observând că în pofida teancului de hârtii pe care-l avea în faţă, acesta privise cu atenţie la cele petrecute pe culoar. De fapt, după acea lucire atotcunoscătoare din ochii lui, putea să-şi dea seama că văzuse totul. Dintr-odată, realiză că i se ştersese rujul, Linden îşi aşeză poşeta pe genunchi şi deschise o revistă. I-ar fi plăcut să-şi poată aprinde o ţigară şi să încerce să-şi revină, dar era conştientă că bărbatul o urmăreşte cu privirea şi i-ar fi tremurat mâinile.

Un sunet ca de clopoţel anunţa că urmează micul dejun şi un steward apăru, invitându-i în vagonul restaurant. Linden aproape sări de pe bancheta compartimentului şi se repezi într-acolo. Abia apucă să se uite la meniu, când chelnerul îl conduse pe vecinul de compartiment chiar spre masa ei.

La naiba, îşi spuse, cred că a venit special aici. Dar curând el începu să consulte lista şi apoi reluă lectura ziarului de dimineaţă. Fără îndoială, văzuse modul intempestiv în care-şi luase rămas-bun Rupert şi se distrase pe seama lor. Vina era în întregime a lui Rupert.

După ce mâncă nişte cereale, o felie de şuncă şi bău cafeaua, Linden îşi mai reveni. Chiar şi starea de nervozitate provocată de Rupert se mai diminuase şi acum nu se gândea decât la noua slujbă. Numai atunci realiză că

vecinul de compartiment o fixa din nou, cu un aer uşor batjocoritor.

Linden avea doi fraţi mai mari, cu care era bună prietenă. De aceea, se simţise dintotdeauna destinsă în compania bărbaţilor, nu era ruşinoasă. Bărbatul din compartiment continua s-o privească.

— Este din cauza acelei pălării prea îndrăzneţe pe care o porţi, îi spuse.

Linden îl privi, intrigată.

— Spuneam că această pălărioară este la baza tuturor relelor care ţi se întâmplă.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, probabil ar fi roşit, dar ceva din felul în care arăta acest bărbat, din felul lui de a fi, o făcu să-i arunce o privire intrigată:

— Mă tem că nu înţeleg. Scuză-mă.

Se ridică şi se îndreptă spre toaletă, unde îşi aprinse o ţigară. Poate din cauză că era nedormită era aşa de nervoasă; asta, şi poate faptul că nu ştia la ce să se aştepte de la lumea nouă în care intra.

Privind la ceas, văzu că parcursese deja jumătate din drum. Îşi scoase pălăria şi-şi pieptănă părul blond, mătăsos. Îl strânse apoi în coadă la spate, pentru că aşa părea mai ordonat şi o făcea să arate mai matură. Dar dimineaţă în graba să nu piardă trenul, nu-l mai strânsese, iar buclele îi atârnau liber pe umeri.

În contrast cu părul, sprâncenele şi genele îi erau negre iar ochii erau cenuşii; nasul mic, obraznic, era acoperit de pistrui. În copilărie făcuse totul să scape de ei, dar acum îi accepta cu resemnare. Nu era o frumuseţe ca Louise dar avea un chip rezonabil şi picioare foarte lungi şi frumoase.

După ce-şi repară machiajul, reveni pe coridor. Trenul oprea într-o gară şi de aceea răsuflă uşurată când o doamnă cu doi copii intră în compartiment, deşi momentul de mulţumire se cam epuiză când cei doi începură să vorbească fără încetare. După cinci minute, bărbatul nu mai rezistă şi ieşi pe culoar, iar Linden, care nu se simţea

nici ea confortabil, era totuşi satisfăcută de disconfortul lui.

Privindu-l cum stătea rezemat cu o mână de cadrul ferestrei şi cu cealaltă în buzunar, Linden îşi spuse că era genul de bărbat care i-ar fi plăcut Louisei. În privinţa bărbaţilor, gusturile celor două surori erau diferite. Louisei îi plăceau bărbaţii de lume, eleganţi, spilcuiţi, uşor aroganţi. Ei nu-i plăcea acest gen.

Bărbatul se întoarse brusc să urmărească ceva din peisaj, iar Linden îi studie profilul, remarcându-i sprâncenele frumos arcuite, bărbia puternică. Era chipul unui bărbat puternic. Bărbatul îşi scoase portţigaretul, ocazie cu care îi observă mâinile expresive, cu unghiile tăiate scurt. Se întrebă dacă era cumva medic. Nu, sigur că nu, îşi spuse singură, pentru a se linişti. Niciun medic de provincie nu purta un astfel de costum costisitor, foarte elegant, iar pentru a fi consultant, era prea tânăr. Şi oricum, poate nu cobora în aceeaşi gară. Şi chiar dacă era aşa, oraşul nu era atât de mic încât să se mai întâlnească întâmplător.

Trenul intra în gară, iar Linden examină cu interes oraşul care se vedea. După gara aceea înfricoşătoare din Liverpool, cea de aici era aproape relaxantă. Casele erau curate şi bine întreţinute.

Linden se ridică şi când vru să se întindă ca să-şi ia bagajele din portbagaj, bărbatul o opri:

— Te rog, lasă-mă să fac asta pentru tine. Îi aşează cu uşurinţă bagajele pe banchetă, primind mulţumirile ei. Pentru prima oară, Linden descoperi că-i displăcea teribil superioritatea fizică a bărbaţilor. Majoritatea se purtau astfel, patronând cu superioritate tot ce era feminin.

Din fericire, se ivi imediat un hamal care-i duse bagajele, iar când lucrurile ei fuseseră puse pe un cărucior, bărbatul dispăru în mulţimea de pasageri, grăbindu-se spre ieşire.

Taxiurile din gară erau ocupate toate, iar Linden îl lăsă pe hamal să-i păzească bagajele şi se duse să se spele.

Nu voia să se prezinte în faţa asistentei sefe cu mâinile pline de praf şi cu nasul lucios.

Prin fereastra deschisă a toaletei auzea salvări trecând, maşini. Era încordată, pentru că tocmai începea o nouă etapă din viaţa ei. Auzi zgomotul făcut de nişte tocuri înalte, apoi vocea unei femei care se scuza că lăsase pe cineva s-o aştepte. Dar răspunsul îi atrase atenţia mai mult pentru că vocea bărbatului îi era cunoscută, era a celui care călătorise în acelaşi compartiment cu ea.

— Este într-adevăr o surpriză plăcută, Melanie, dar unde este Andrew?

— A fost foarte ocupat, aşa că m-am simţit obligată să vin în locul lui. Apoi, femeia adăugă pe un ton provocator: îţi place bronzul meu? Sau nici nu l-ai observat?

— Sigur că l-am observat, arăţi foarte bine. Ai avut o vacanţă plăcută?

— Obişnuită, nu s-a întâmplat nimic deosebit, replică femeia pe un ton plictisit. Apoi, femeia adăugă: ştii ce cred eu, Randall? Că eşti cel mai necurtenitor bărbat. Sunt bronzată perfect, port cea mai atrăgătoare rochie, iar tot ce poţi să spui este că arăt foarte bine. Nu-mi faci o primire prea… promiţătoare.

— Ce-ai fi vrut să-ţi spun? Că arăţi ca o zeitate tahitiană?

— Adevărat? se îmbună femeia. Linden îşi şi imagina nişte priviri languroase care însoţeau aceste vorbe.

Bărbatul numit Randall începu să râdă.

— De ce-ţi plac doar complimentele bărbaţilor, Melanie? Unde-mi este maşina? Abia aştept să mă spăl şi să beau o cafea.

— Nu durează mult. Am venit prea devreme şi l-am trimis pe Roger să-mi aducă un pachet. Ar fi trebuit să se întoarcă de acum. Bietul de tine, a trebuit să vii cu trenul! Nu suport să călătoresc cu trenul. Nu este de mirare că eşti atât de morocănos. Linden îşi uscase mâinile şi-şi verifica dunga ciorapilor, înainte de a ieşi din toaletă. Dar remarca lui o făcu să mai zăbovească o secundă.

— De fapt, a fost chiar o călătorie amuzantă, spuse el pe un ton ironic. Am fost în compartiment cu o tânără viitoare femeie fatală.

— Oh! exclamă femeia. Ce vrei să spui?

— A început printr-o îmbrăţişare furtunoasă cu un tânăr, apoi a fost asaltată de priviri insistente la vagonul restaurant, încât a plecat destul de repede.

Pe când asculta discuţia, în obrajii lui Linden apăruseră două pete roşii.

— Era frumoasă, cel puţin? întrebă femeia.

— Tu n-ai fi considerat-o frumoasă.

— A încercat să te seducă şi pe tine? O, dar uite maşina, poţi să-mi povesteşti pe drum.

Două perechi de paşi dispărură din dreptul ferestrei şi Linden rămase să se calmeze.

Taxiul cu bagajul o aştepta la ieşire. Îi dădu bacşiş hamalului, apoi îi spuse şoferului unde voia să ajungă. La prima intersecţie observă că, într-o maşină de lux, un Armstrong-Siddeley cu şofer în livrea, se afla acel Randall şi una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. El era prea absorbit de discuţie ca s-o observe.

— Sunteţi una din asistentele de la clinică, miss? o întrebă şoferul.

— Poftim? O, da, sunt, răspunse Linden repede.

— Mi-am închipuit, zise omul. Fiica mea a născut luna trecută un băiat de patru kilograme. Mi-a vorbit foarte frumos de asistentele de la clinică. I-au acordat multă atenţie. Cred că este o meserie destul de solicitantă. Săriţi peste mese, sunteţi chemate la orice oră din zi şi din noapte.

— Ei, nu este chiar aşa de rău, îi spuse Linden. Cum este nepotul acum?

Şoferul începu să râdă.

— Foarte bine, răstoarnă toată casa. Nu le prea convine vecinilor, dar cred că vor trebui să se obişnuiască. Asta este problema caselor cu pereţi comuni, se aude tot.

— Şi eu voi locui în astfel de apartament, îi spuse

Linden. Undeva, pe Westleigh Estate.

— Tocmai acolo? Vei avea drum lung, miss. Locuiesc acolo multe cupluri tinere şi se înregistrează multe naşteri.

— Dumnezeule, sper să nu fie aşa! exclamă ea. Este bine să ai un loc numai al tău, unde să te relaxezi. Multe asistente locuiesc într-un hotel pentru personalul clinicii, dar eu prefer să fiu independentă.

— Şi masa, cum o vei rezolva? o întrebă omul. După o zi grea, să fii nevoită să găteşti!

— Sper că mă voi descurca.

Şoferul luă o curbă, apoi intră pe poarta clinicii şi porni pe aleea care ducea la intrare, străjuită de copaci înalţi. Linden aflase că sediul Maternităţii Centrale se afla într-o clădire veche, victoriană, care nu mai era potrivită pentru acest scop. Linden nu se aşteptase să vadă o grădină atât de frumoasă care înconjura această clădire şi pe moment regretă că nu alesese să locuiască în apartamentele personalului de aici. În oraşul aglomerat, grădina era o oază de culoare şi de linişte, un loc plăcut de relaxare.

Când taxiul opri în faţa treptelor de piatră, se ivi o tânără în uniforma bleu a surorilor de caritate.

Se uită la taxi în treacăt şi se grăbi spre o altă maşină aflată în spatele acestuia.

— Se pare că a fost chemată de urgenţă, zise şoferul scoţându-i valizele din portbagaj.

— Poate vreun viitor tătic a intrat în panică, zise Linden râzând. Lăsaţi-mi valizele la intrare, vă rog. Cred că voi pleca imediat.

Omul acceptă banii şi bacşişul.

— Mult noroc, miss. Cred că ne vom mai vedea. La revedere, deocamdată.

Linden îi făcu semne de bun-rămas şi urmări cum taxiul dispare. Prietenia acestuia şi consideraţia faţă de asistentele clinicii păreau de bun augur.

Capitolul 2

După o oră, şi mai ales după ce băuse o cafea şi

discutase cu asistenta-sefă, doamna Langley, a fost prezentată asistentei Adams, care trebuia s-o conducă la apartamentul ei.

Jill Adams era o tânără asistentă cam de seama ei, cu un minunat păr roşu, foarte drăguţă. Locuise toată viaţa în acest oraş şi fusese instruită la spitalul local.

— Îţi va trebui o vreme să te obişnuieşti cu drumurile de pe aici, îi spuse. Westleigh este ca un teren imens de vânătoare de iepuri. O luminiţă ciudată strălucea în ochii ei albaştri jucăuşi şi Linden simţi că se vor împrieteni.

— Îmi place asistenta-sefă, îi spuse Linden.

— O, da, este o femeie de treabă, încuviinţă Jill. Este văduvă. Soţul ei a murit în război şi a venit aici, la clinică, pentru a-şi ajuta cei doi fii. Acum se ocupă de administraţie, dar dacă este nevoie de ea la vreo naştere urgentă, nu pregetă să fie de ajutor. Ţine mult la dietă, aşa că nu-i spune că te hrăneşti cu fasole şi cârnaţi.

Westley Estate se afla la marginea oraşului, aşa cum se aşteptase. Un cartier întreg de case şi blocuri cu apartamente de închiriat. Erau şi spaţii verzi, mici, dar într-o stare jalnică.

Apartamentul închiriat de ea se afla al etajul al doilea al unui bloc de lângă centrul comercial.

Fusese ocupat doar patru luni înainte şi era dotat doar cu elementele de bază.

— Nu este prea îmbietor, dar îl poţi transforma cu timpul, zise Jill când intrară în fiecare încăpere.

— Îmi va sosi restul de bagaje mâine şi nişte bani, ca să mă pot descurca la început, îi explică Linden.

Jill o privi pieziş. Nu provenea dintr-o familie cu stare. Avea patru fraţi şi două surori, doi dintre ei încă în şcoală, iar faptul că alesese meseria de asistentă în locul uneia mai simple de vânzătoare sau secretară, care i-ar fi permis să contribuie imediat la bugetul familiei, însemnase un sacrificiu pentru părinţi.

Îmbrăcămintea lui Linden îi spunea lui Jill că fata provine din cu totul alt mediu, ceea ce o făcu să se întrebe

de ce Linden alesese meseria de asistent de maternitate, care era considerată cenuşăreasa meseriei de asistentă, deşi aducătoare de satisfacţii; cu toate acestea, nu avea strălucirea celorlalte ramuri ale medicinei, mai ales în ochii publicului.

După plecarea lui Jill, Linden despachetă şi făcu patul. Apoi luă un autobuz care ducea în centru şi cumpără cele necesare pentru weekend.

Ziua următoare primi lucrurile, chiar şi scuterul pe care şi-l cumpărase cu un an în urmă. Duminică seara apartamentul începuse să arate mai bine, iar pe la opt, când sosi Jill, din cuptor se ridica un miros îmbietor de friptură de vită. Linden îşi călca uniforma.

— O, miroase grozav! exclamă Jill şi se prăbuşi într-un fotoliu.

— Rămâi să mă ajuţi s-o mâncăm, o invită Linden.

— Cu mare plăcere, dar voi suna acasă să-i spun mamei să nu mă aştepte cu masa.

— Ai avut vreo naştere azi? o întrebă Linden.

— Da, una care ar fi trebuit să fie foarte simplă, zise Jill obosită, dar n-a fost să fie. Mama şi soacra tinerei mame i-au împuiat capul cu prostii şi în loc ca naşterea să meargă fără probleme, a intrat în panică şi a durat de două ori mai mult. Oftă. Mă întreb uneori dacă mai are rost să le tot vorbim despre importanţa respiraţiei şi a relaxării când sunt atâtea femei în jur gata să-şi împărtăşească experienţele traumatizante.

— Da, nu este prea plăcut, spuse Linden.

Nu o dată mi s-a întâmplat să găsesc jumătate de stradă plină de rudele gravidei; descriau cele mai teribile scene. Eu mi-am dedicat toată ziua acestui apartament, dar va trebui să cumpăr o hartă a străzilor ca să mă pot descurca mai uşor.

— Apropo, ai ştiut că va trebui să acoperi şi cartierul Heights?

— Heights? repetă Linden.

— Da, este un cartier rezidenţial. Lumea de acolo n-a

fost prea mulţumită constatând că priveliştea le este îngrădită din cauza construirii cartierului tău. Locuiesc acolo foarte mulţi snobi.

— Ştii asta pentru că ai lucrat deja pentru ei, nu?

— Am ajutat, desigur. Nu ajungi acolo decât după mulţi ani de experienţă, zise Jill cu invidie. Dar mai ajungem uneori pe acolo dând o mână de ajutor asistentelor noastre experimentate.

— Dar cum se face că aceşti oameni bogaţi apelează la un spital de stat? De obicei, au propriul obstetrician, asistenţi maternali angajaţi…

— Da, în general aşa este, dar sunt şi excepţii; doamna Craig ne-a chemat pe noi pentru că fratele ei este în comisia de sănătate a consiliului local.

— Cine este doamna Craig? întrebă Linden, curioasă.

— Familia Craig este una din cele mai importante din oraş. Au o fabrică de automobile şi locuiesc într-o vilă enormă, pe colina numită Heights. Paula Craig a fost numită întotdeauna doamna Craig cea tânără, pentru că soacra ei încă mai deţine toate frâiele familiei. Soţul ei este Andrew Craig, un pilot de curse pasionat. Arată foarte bine, are bani mulţi, dar este un fel de băiatul mamei. Dacă m-ar fi interesat banii familiei Craig, m-aş fi uitat la Randal.

— Randal? repetă Linden.

Jill nu observă interesul ei brusc.

— Da, fratele mai mare, un mare cuceritor, îi explică. Mama lui a fost prima soţie a defunctului Simon Craig. Era cântăreaţă de operă, dar a murit la naşterea lui Randal, iar lumea a cam uitat-o. Am auzit că era extrem de frumoasă, de aceea mulţi se întreabă cum de a luat-o pe Adela ca a doua soţie. Îi cam place să bea.

— Domnul Craig a murit?

— Da, a avut un atac de cord acum opt ani, parcă. Randal se ocupă de afacerile familiei, iar Andrew se joacă mereu cu maşinile.

După plecarea lui Jill, Linden făcu o baie apoi se

culcă. Mama îi dăruise un ceainic cu ceas deşteptător, aşa că înainte de culcare îl umplu cu apă şi-l puse să sune la şapte. Stătu aşa, cu ochii deschişi în întuneric, ascultând cum lătra un câine şi gândurile ei reveniră la ce-i spusese Jill despre familia Craig. Aşadar, acel individ detestabil din tren era Randal Craig, un VIP din oraş.

Ei bine, chiar dacă Jill îl considera un mare cuceritor, ea nu gândea la fel. Căutând în gând adjective care să-l caracterizeze pe acel nesuferit, adormi.

Prima săptămână la o slujbă nouă este întotdeauna solicitantă şi de aceea Linden fu mulţumită că doar una din mamele care trebuia să nască şi de care răspundea ea a venit să se interneze. Copilul a venit pe lume la ora patru dimineaţa şi după o oră, după ce a fost cântărit, spălat şi înfăşat, iar mama a adormit liniştită, Linden s-a dus la bucătărie să bea un ceai. Bunica nou-născutului, o femeie cu capul pe umeri, şi-a lăsat fiica pe mâinile profesioniştilor şi le-a pregătit ceaiul între timp.

— Tocmai voiam să prăjesc şuncă şi ouă, soră. Cred că ţi s-a făcut foame după ce ai stat cu Janet atâta timp. Am făcut şi focul în şemineu. Odihneşte-te câteva minute. Îţi aduc eu mâncarea.

— Vă mulţumesc, doamnă Lesley, spuse Linden. Nu era obosită, îi era doar foame.

În salon a fost surprinsă să-l găsească pe doctorul cel tânăr care a asistat la naştere. Abia l-a observat la început, fiind foarte ocupată, dar acum remarcă faptul că era înalt, avea un chip plăcut, prietenos, ochi albaştri şi părul blond.

Peter Carbury se ridică atunci când intră Linden; avea o cană cu cafea şi o ţigară.

— Este totul în ordine, soră? o întrebă lăsând ţigara jos, ca să tragă un scaun pentru ea.

— Da. Doamna Ellis a aţipit puţin, iar soţul ei se uită la copil de parcă nu i-ar veni să creadă că este adevărat, zise Linden zâmbind.

Doctorul începu să râdă.

— Sunt un cuplu drăguţ. N-au putut avea copii de la

început. Se aşează din nou şi-şi întinse picioarele. Ei, cum ţi se pare să munceşti aici?

— Îmi place, spuse Linden. Este oraşul tău natal?

El încuviinţă, aprinzându-şi altă ţigară.

— Da, am urmat meseria tatălui meu. Este un oraş plăcut, dacă iubeşti viaţa tihnită.

Nu există teatru aici şi totul este mort pe la zece şi jumătate, dar nu mă deranjează. Când am timp liber, mă duc la pescuit.

Doamna Lesley apăru cu mâncarea lui Linden, mai vorbiră câteva minute, apoi femeia se duse din nou la bucătărie.

— De unde vii? o întrebă doctorul.

— De la Londra.

— O, în acest caz viaţa de aici ţi se va părea cam retrasă.

Există câteva cluburi, petreceri private, dar ca în orice oraş de provincie, lumea tinde să se distreze în grupuri.

— Atâta timp cât există un loc unde să pot înota şi o bibliotecă bună, sunt mulţumită, replică Linden.

— Desigur, de asta nu ducem lipsă. Există o piscină acoperită şi altele chiar pe malul râului, iar bibliotecile sunt bine dotate.

În timp ce ea mâncă, el îi vorbi despre oraş, aparent fără a se grăbi să se ducă la culcare. Linden era obişnuită cu doctorii care plecau la câteva minute după naşterea copilului şi se miră de ce doctorul Carbury stătea aşa de mult.

După jumătate de oră, după ce-şi împachetase uniforma şi-i spusese doamnei Lesley că va reveni dimineaţă, o conduse până la drum.

— Nu ţi se pare că eşti cam expusă în caz de vreme rea? Făcea aluzie la scuterul pe care venise ea. Ştii că ai dreptul să primeşti împrumut de la clinică, pentru o maşină.

— Ştiu, dar prefer scuterul, ca să n-am probleme cu

parcarea.

— O, văd că eşti genul sportiv. E drept că maşina mea e aşa de veche, că nu mă mai adăposteşte de vremea rea.

Linden se uită la maşina veche parcată sub un copac şi zâmbi.

— Noapte bună, soră. Şi fii atentă, nu conduce prea repede. După ce-i mai făcu o dată semn cu mâna, el plecă.

În după-amiaza zilei următoare, Linden avu câteva ore în care să cumpere un lampadar şi un covor. După ce le achiziţionă, se opri să bea o cafea unde întâlni o altă colegă, asistenta Lyall. Auzindu-i intenţiile, acesta-i sugeră să-şi bea ceaiul împreună.

În restaurantul celui mai mare magazin din oraş tocmai se desfăşura o paradă de modă, pe care cele două tinere o urmăriră cu interes, când manechinele trecură prin faţa mesei lor purtând tocuri foarte înalte, în costume de plajă sau rochii de vară.

— Opt guinee pentru un costum de baie! exclamă sora Lyall. Nu ne putem permite! Cred că nici tu, Templar, nu te prea grăbeşti să-ţi cumperi. Îi arătă un costum roz, cu bluză şi sort asortat.

— Din nefericire, nu mă duc la Nassau anul ăsta, zise Linden râzând. Se uită spre intrare, de unde apărea alt manechin.

Dar a fost o impresie greşită. Fata care purta acel costum alb superb nu era manechin. În loc să treacă pe podium ca toate celelalte, se aşeză aproape de ele şi când îşi scoase ochelarii, Linden o recunoscu pe fata care se întâlnise cu acel Randal Craig, cu care călătorise ea în compartiement.

— Ea îşi poate permite să dea opt guinee pentru un costum de baie, spuse Lyall. Banii nu sunt o problemă pentru Melanie Fletcher.

Linden observă cum tânăra îşi pune poşeta şi mănuşile pe masă şi ridică o mână bronzată spre părul roşcat. Văzută de aproape, era la fel de uluitoare ca atunci, la gară. Spre deosebire de majoritatea roşcatelor se

bronza uşor, iar combinaţia dintre părul ei, tenul bronzat şi albul imaculat al costumului era uluitoare. Linden observă că lumea prezentă la paradă nu se mai uita la manechine, ci la fascinanta miss Fletcher.

— Cine este? o întrebă pe sora Lyall.

— Tatăl ei este preşedintele consiliului de directori de la fabrica de biscuiţi. Se duce în Elveţia la fiecare Crăciun, iar acum abia s-a întors de la Cannes. Întotdeauna se îmbracă superb. Are gusturi formidabile, uită-te la portţigaret!

Linden o văzu pe Melanie cum scoate o ţigară din acel portţigaret de aur cu iniţialele ei. Se întrebă dacă era conştientă că fiecare mişcare era studiată de lumea din restaurant. Sau poate că era obişnuită să fie în centrul atenţiei.

— Se vorbeşte că se va căsători cu Randal Craig, continuă Alice Lyall.

— Adevărat? spuse Linden la întâmplare. Se gândea că se potriveau perfect, era una din acele căsătorii foarte potrivite financiar, unde dragostea nu conta.

— Cred că e grozav să-ţi poţi cumpăra tot ce-ţi place, zise Alice jinduind, fără a-şi lua privirea de la Melanie.

— Dar nu pare să radieze de fericire, remarcă Linden.

Ştia că se putea spune despre ea că este ca vulpea care nu ajunge la struguri şi apoi spune că sunt acri, dar n-o suporta pe această bogată miss Fletcher. Nu o invidia; aici, într-un oraş de provincie, Melanie putea să strălucească, dar la Londra erau multe femei frumoase, iar Linden nu se simţise niciodată dezavantajată din acest punct de vedere. Nu-i plăcea felul ei de a fi şi de a se adresa chelneriţei. Nimeni nu are dreptul să fie atât de arogant, se gândi ea. Melanie nici nu se obosi să se uite prin restaurant. Era ca şi cum ar fi ştiut că cei din jur sunt doar localnici, nimeni atât de interesant încât să merite atenţie.

— Dau un ban pentru gândurile tale, spuse Alice. Pari

foarte adâncită în ele.

— Adevărat? zâmbi ea. Apoi se uită în poşetă să caute banii pentru bacşiş. Mergem? Mi-am amintit că trebuie să-mi cumpăr ciorapi.

În timpul săptămânii primi două scrisori de la Rupert, dar în niciuna nu-i spunea clar că este îndrăgostit de ea.

Îi scria doar că trebuie s-o vadă cât mai curând cu putinţă.

N-ar putea veni la ea câteva zile, sau mai bine, nu vine ea în primul ei weekend?

Duminică după-amiază, Linden începu să-i scrie un răspuns. Era convinsă că dacă ar putea evita subiectul câteva luni, Rupert i-ar fi recunoscător. Fusese întotdeauna un tânăr foarte susceptibil şi era clar că imediat ce o nouă cunoştinţă va intra în orbita lui, aşa-numita lui dragoste imaginară pentru Linden s-ar transforma în vechea lor prietenie.

Când termină scrisoarea în care-i oferea multe detalii despre noua ei viaţă şi muncă, se făcuse ora ceaiului. Puse ibricul pe aragaz şi se grăbi să ia ultima corespondenţă. Se întoarse udă de afară; începuse o ploaie caldă.

Tocmai urca treptele câte două, cu părul ud, când îl văzu pe doctorul Carbury coborând de la un etaj superior.

La început, el nu păru s-o recunoască, fără uniformă, dar apoi îi zâmbi:

— Ai alergat?

— Numai până la cutia poştală. Aştept o scrisoare.

Linden îşi scoase mantaua şi căută cheia în buzunar.

Doctorul o studia cu un zâmbet pe buze, observând că era foarte drăguţă, aşa îmbrăcată sport, cu o eşarfă mică la gât.

— Pe vremea tatălui meu asistentele maternale erau nişte dragoni în vârstă, cu bicepşii foarte bine conturaţi.

Linden plecă privirea spre hainele ei viu colorate şi-i zâmbi.

— Sunt îmbrăcată prea colorat, admise ea, dar petrec prea mult timp în uniformă ca să nu mă bucur de o

schimbare.

— De ce nu? Eşti o apariţie foarte plăcută. Am fost la nişte vecini ai tăi. Au o fetiţă de cinci ani, care nu prea are poftă de mâncare, şi se temeau de ceva grav.

— Şi este? întrebă Linden.

— Nu, este doar o răceală uşoară. I-au administrat toate injecţiile şi o voi mai supraveghea o zi sau două.

Prin uşă Linden auzea ceainicul care începuse să fluiere. Tocmai făceam ceai. Nu vrei să bei o ceaşcă?

El ezită.

— Mulţumesc, dar cred că este mai bine să mă duc acasă, să-mi rezolv treburile în grădină.

Linden roşi. Pe moment, uitase relaţia lor profesională şi cât pot fi de circumspecţi doctorii la un moment dat.

Probabil, el a observat că este jenată şi-i spuse:

— De fapt, am băut ceai la vecinii tăi. Trebuie să fiu atent, să nu-mi creez dependenţă.

— Cred că noi toţi bem prea mult ceai. Remarca lui despre grădinărit o făcu să se gândească la faptul că probabil era însurat şi avea copii.

Îşi luară rămas-bun, iar ea se duse în bucătărie să ia de pe foc apa care fiersese prea mult.

Fereastra de la bucătărie dădea spre stradă şi observă doi puştani care scriau în praful de pe capota maşinii lui. Aceştia o rupseră la fugă când îl văzură, iar el îi ameninţă în glumă. Puştii nu se obosiseră să şteargă ce scriseseră. Linden zâmbi, amintindu-şi de Randal Craig, fără să vrea. Maşina lui nu va fi niciodată plină de praf, dar dacă s-ar întâmpla asta, el nu s-ar amuza de glumele copiilor.

Luni seara se duse să-i facă o vizită de rutină Paulei Craig. În contrast cu restul zonei, care avea un aer destul de tern, aici casele erau construite la distanţă de drum, cu multă verdeaţă în faţă. Pajişti întinse, bine întreţinute, linişte. Chiar şi pietrişul de pe alei părea proaspăt curăţat.

Încetinind la colţ Linden auzi zgomotul făcut de

mingile de tenis. Un drum lateral era plin de maşini scumpe. Un cocteil era în plină desfăşurare pe terasa unei case.

Pine Avenue avea case moderne, cu grădini îngrijite. La numărul la care i se spusese că locuieşte Paula Craig poarta din fier forjat era deschisă. Linden aflase că familia Craig avusese foarte mult teren în jurul casei, dar că-l vânduse pentru valoarea sa mare. Casa era un conac victorian, înconjurat de o pajişte bine tunsă, cu mulţi trandafiri. Ici şi colo copaci, un mic lac.

Linden îşi parcă scuterul lângă un Renault Floride şi urcă treptele casei. Când apăsă pe butonul soneriei se simţi un pic nervoasă.

Uşa se deschise foarte repede de către o servitoare îmbrăcată în uniformă cafenie, cu un şorţ portocaliu.

— Doamna Craig este acasă? întrebă Linden.

— Vă rog să poftiţi, soră. Vă spun imediat dacă vă poate primi.

Linden rămase în hol, în timp ce servitoarea se duse să întrebe de doamna Craig.

— Vă primeşte imediat. Cum vă numiţi?

Linden îşi spuse numele, iar aceasta îl repetă prin uşa întredeschisă.

— Este sora Templar, doamnă.

Linden intră într-o încăpere aşa cum văzuse doar în reviste de decoraţiuni interioare. Văzu în treacăt canapelele moderne, vazele cu liliac alb.

— Bună seara, soră. Poţi să iei loc. Doamna Craig îşi ridică privirea de pe o scrisoare pe care tocmai o citea şi-i indică un scaun de lângă ea. Era o femeie înaltă, slabă, trecută de cincizeci de ani, cu părul grizonant, coafat impecabil şi machiată cam tare, după părerea lui Linden, îmbrăcată cu o rochie albastră de santung, trei siraguri de perle şi cercei asortaţi.

Felul în care o invitase să ia loc spunându-i: „poţi lua loc”.

O lăsase fără cuvinte pe Linden, dar se strădui să

privească în acei ochi albaştri şi reci fără să se piardă.

— Păcat că sora Manton a trebuit să plece în acest stadiu al sarcinii nurorii mele, dar întrucât vei fi înlocuitoarea ei, aş vrea să-ţi explic în ce constă serviciul dumitale, spuse doamna Craig cât se poate de înţepat. Nu mă îndoiesc că te întrebi de ce folosim serviciile moaşei districtuale; desigur, aş fi preferat ca nora mea să fi fost îngrijită la Londra. Domnul Randal Craig este membru al comitetului executiv şi de aceea, conform obiceiului, trebuie să folosească facilităţile locale. Făcu o pauză, aruncându-i lui Linden o altă privire estimativă.

— Pari foarte tânără, sper că nu eşti elevă la şcoala de asistente?

— Am absolvit de doi ani, doamnă, spuse Linden.

— Foarte bine. Oricum, doctorul nostru va fi prezent şi el, adăugă doamna Craig, la fel de rece. Acum, aş vrea să…

Linden decise că venise momentul să intervină.

— Din păcate, nu prea am timp în seara asta, doamnă Craig; dacă nora dumneavoastră este acasă, aş dori s-o văd numaidecât.

Timp de câteva secunde, femeia o fixă cu ochii ei reci. Dar înainte ca doamna Craig să poată spune ceva, se auziră voci de afară şi două fete intrară. Una era Melanie Fletcher, iar cealaltă, o brunetă drăguţă cu rochie de gravidă.

Amândouă se opriră văzând-o pe Linden, iar Paula Craig zâmbi.

— Este asistenta Templar, Paula.

Linden se ridică, întinzându-i mâna tinerei doamne Craig, care-i zâmbi.

— Bună seara. Apoi se întoarse spre Melanie: controlul periodic. Nu durează mult.

— Biata de tine, ce treabă neplăcută! Nu trebuie să uiţi însă că este ceva temporar apoi laşi copilul în grija bonei şi recuperezi timpul trecut, zise Melanie.

Paula începu să râdă.

— Abia aştept! Mă simt de parcă aş avea o sută de kilograme. Dar cred că te-am plictisit cu sarcina mea.

Melanie oftă exagerat.

La început, Linden se gândi că în pofida zâmbetului fermecător, pacienta va fi la fel de ciudată ca şi mama soacră. Dar când ajunseră în dormitorul acesteia, tânăra se dovedi o persoană foarte plăcută.

— Îmi pare rău c-am pierdut orele de relaxare de săptămâna trecută, spuse ea cu multă sinceritate. Soacra mea nu este convinsă că exerciţiile de relaxare sunt importante şi a trebuit să stau acasă, să beau ceaiul cu ea. Dar le-am făcut în fiecare zi. Linden îi verifică pulsul, tensiunea, şi-i mai puse una sau două întrebări. Din indicaţiile lăsate de fosta asistentă şi din experienţa ei, aprecie că Paula Craig era o tânără sănătoasă, care va da naştere unui copil sănătos, fără prea mare greutate. Din ce vedea, putea spune că tinerei îi făcea plăcere maternitatea şi că abia aştepta să nască.

— Te grăbeşti, soră? Vino să vezi leagănul pe care l-am cumpărat, îi spuse în timp ce Linden îşi nota datele ei.

Linden o urmă într-o încăpere alăturată, care fusese decorată în vederea venirii pe lume a copilului, în culori de roz şi alb. Admirând pătuţul în culori pastel, cu păturica asortată, Linden se întrebă de ce voise oare Paula să-i arate ei camera copilului şi nu Melaniei? Oare aceasta ar fi dispreţuit dorinţa mamei de a o face cât mai plăcută? Sau soacra?

— Ne vedem săptămâna viitoare la lecţii, atunci, i-a spus când se despărţiră.

De teamă că bătrâna doamnă Craig s-ar putea s-o cheme în acel birou să-i ceară rezultatele examinării, Linden se strecură în linişte pe uşă. Tocmai o închidea când, întorcându-se, dădu tocmai peste Randal Craig.

— Bună seara, soră, totul este bine? o întrebă din politeţe. Apoi o privi lung, după care exclamă: nu cumva ne-am mai cunoscut?

Capitolul 3

Cu toate că făcu un efort să se controleze, Linden roşi uşor. Randal o examină pe îndelete, fără ruşine. Înotase. Un prosop colorat îi atârna pe umăr, iar părul îi era umed.

Linden îşi regăsi vocea în cele din urmă.

— Bună seara, domnule Craig. Cumnata dumneavoastră este într-o stare foarte bună. Iar acum, vă rog să mă scuzaţi; mai am câteva vizite de făcut.

Linden plecă, conştientă de privirea lui care o urmărea. Dorindu-şi ca scuterul să nu-i facă probleme chiar acum, aşeză poşeta pe suport şi-şi puse mănusile, deşi i se păreau ridicole.

Câteva minute mai târziu, când ieşea pe poartă, îşi simţi gura uscată şi inima îi bătea necontrolat. Era ridicol că-l lăsase să aibă asemenea efect asupra ei. Desigur, fusese doar pentru că o luase prin surprindere, dar chiar şi aşa, nu era genul care să fie atât de surprinsă de o asemenea întâlnire. Ar fi vrut să nu fi lăsat să se vadă că ştie cine este. Asta l-ar fi făcut mai puţin arogant.

De când se afla aici, Linden avea o muncă diversificată, deşi programul îi era destul de plin; lecţii săptămânale de relaxare, vizite zilnice la nou-născuţi, la mamele care aşteptau să nască. Dar fiecare zi îi aducea ceva nou, se întâlnea cu oameni noi în familiile unde mergea.

Jill îi spusese că în general asistentele maternale aveau cam şaptezeci de naşteri anual şi, dintr-a doua săptămână, Linden se ridicase deja la trei. Biata doamnă Lesley, care fusese prima ei pacientă avea probleme cu copilul ei, Charles. După ce-şi petrecuse primele trei zile de viaţă într-o stare de continuă somnolenţă, se trezise şi urla trezind toată casa. Îi făcuseră modificări de dietă, dar Linden suspecta că suferea de colici severe, iar părinţii erau prea obosiţi din cauza lipsei de odihnă şi nu mai făceau faţă.

La capătul a două săptămâni, Linden înregistrase deja patruzeci şi opt de ore de lucru.

Duminică după-amiază îşi luă un prosop şi nişte sandvişuri şi se duse la râu să înoate. Acolo văzu multe grupuri de tineri cu radiouri portabile. Găsi un loc mai departe de ei, pe iarbă, sub un copac. Dincolo de râu erau case cu grădini mari, care ajungeau până la mal. Îşi scoase sandalele şi văzu un bărbat care moţăia într-un şezlong cu o pălărie de pai pe un ochi şi în alta un băieţel jucându-se cu un terier.

Pe când se întindea la soare, Linden se gândi că dimineţile însorite erau la fel de frumoase pretutindeni. Îşi strânse părul în coadă de cal, apoi se ridică, îndreptându-se spre râu. Clipi des de câteva ori, gândindu-se că era din nou fericită şi lipsită de griji.

Intrase de câtva timp în apă, când se auzi strigată. Se întoarse şi-l văzu pe doctorul Carbury, care-i făcea semne dinspre grădină.

— Se pare că te distrezi de minune, îi spuse el.

Linden îi zâmbi.

— Aşa şi este. Dar tu, ce faci aici?

— Aici locuiesc. Mama tocmai a făcut ceaiul. Vrei să vii să-l bem împreună?

— În costum de baie?

— De ce nu? Îţi împrumut un prosop.

— Şi lucrurile? Le pot lăsa acolo?

— Mă duc să ţi le aduc. Înainte să poată protesta, el plecase. Linden ieşi din apă şi-l aşteptă să se întoarcă. Spera numai ca mama lui să nu se supere că-i aducea un astfel de musafir.

— Uite-l, spuse Carbury.

Porniră spre casa lui, Linden simţindu-se afectată de îmbrăcămintea ei sumară.

— Ce flori frumoase! Cum reuşeşti să le faci să crească atât de mari?

El începu să râdă.

— De fapt, mama se ocupă de ele. Eu dar le plivesc şi le ud.

În partea de nord a grădinii se afla un chioşc. Linden

văzu o femeie cu părul alb, care tricota într-un balansoar.

— Mamă, ea este sora Templar, spuse el când femeia ridică privirea de la lucrul de mână şi le zâmbi. Am găsit-o înotând şi am invitat-o la ceai.

— Bine ai venit, draga mea, spuse doamna Carbury cu multă căldură. Te rog, ia loc. Peter, te rog să mai aduci o ceşcuţă.

Privind-o pe doamna Carbury, Linden se gândi că era opusul doamnei Craig. Erau de aceeaşi vârstă, ambele înalte şi slabe, dar aici se termina orice asemănare. Constance Carbury avea un chip blând, plin de bunătate. Arăta exact aşa cum era; o femeie mulţumită de ceea ce era, fericită la casa ei.

— Cum găseşti Melchesterul, miss Templar? o întrebă, împăturindu-şi lucrul de mână şi punându-l deoparte.

— Îmi place. Sper că nu v-am deranjat venind astfel aici.

— Nu-ţi face probleme, draga mea, îi spuse doamna Carbury zâmbindu-i binevoitor. Am trei băieţi şi m-au obişnuit cu invitaţii ciudate. Îmi amintesc de Tom, care la nouă ani mi-a adus un vagabond în bucătărie şi au mâncat toate prăjiturile pe care le pregătisem pentru petrecerea celui de al doilea fiu. O fată drăguţă în costum de baie nu este ceva ieşit din comun.

— Şi ce aţi făcut în situaţia aceea? o întrebă Linden.

— I-am dat nişte bani şi o salopetă de-a copiilor şi l-am rugat pe Tom să nu mai aducă invitaţii direct în bucătărie. Peter mi-a adus mereu pisici fără stăpân, sau pui căzuţi din cuib. Le aducea pentru ca soţul meu să le facă injecţii, să le pună pe picioare.

— Întotdeauna şi-a dorit să fie medic, nu?

— Da. Împrumuta păpuşi de la o fetiţă din vecini şi a înfiinţat un spital. Mă tem că uneori îi lua păpuşile cu forţa, adăugă doamna Carbury.

Peter Carbury, care li se alătură între timp, interveni:

— Ar trebui să-i spui toată povestea. Îi recomandam

acelei fete să ia vitamine şi să bea mult lapte. Chiar şi acum, când am întâlnit-o după atâţia ani, i-am făcut aceeaşi recomandare. De fapt, toate femeile ar trebui să ţină cont de acest sfat pentru a se simţi bine.

La naiba cu toate dietele de slăbire! Aveţi nevoie de hrană, mai ales când munciţi mult.

— Eu nu ţin cură de slăbire, spuse Linden.

El o privi sceptic.

— Ştiu, bei un ceai la micul dejun şi o cutie de supă seara la cină.

— Nu toată lumea are apetitul tău, Peter, spuse mama lui amuzată.

— Poate că nu, dar sunt convins că multe femei au probleme pentru că nu se hrănesc.

— Eu sunt sănătoasă, îl linişti Linden.

— Mă gândesc cu inima strânsă la fetele cu care se vor căsători fii mei; vor sta tot timpul în bucătărie.

— Vina este a ta, pentru că ne-ai crescut să fim gurmanzi, adăugă Peter. Dacă nu m-ai fi forţat întotdeauna să iau şi a doua felie de tort, m-aş fi dus la bazin. Acum, trebuie să aştept jumătate de oră ca să se digere.

Cele două femei îşi zâmbiră complice, pentru că-l văzuseră cum înghiţise puţin mai înainte prăjituri de pe masă.

— Ceea ce-mi aminteşte că trebuie să mă ocup de cină, spuse doamna Carbury. Nu rămâi cu noi la cină, draga mea?

— Este o idee foarte bună, zise şi Peter. Vor veni şi Ruth şi Tom.

— Eşti sigur că nu deranjez? întrebă Linden.

— Suntem bucuroşi să te avem aici cu noi. Întotdeauna când te muţi în alt oraş durează până să cunoşti oamenii. În cazul tău, programul pe care-l ai ar putea fi un impediment.

— De ce în cazul meu?

Peter scoase pipa pe care o umplu cu grijă; Linden, care-l urmărea, îşi aminti că în ziua sosirii în oraş privise

mâinile lui Randal Craig şi se întrebase dacă este cumva medic.

— Întâlnirile nu constituie un punct important în viaţa unei tinere?

— Da, presupun că sunt, răspunse Linden. Dar nu ne sacrificăm viaţa socială pentru ele. Linden se aplecă să ridice marginea baticului legat în mijlocul taliei. Vrei să spui că ne facem probleme că nu avem şansa să întâlnim bărbaţi şi să ne măritäm? Dacă aceasta a fost întrebarea, răspunsul este: nu. Uneori, este dezamăgitor să nu ieşi seara, dar asta nu înseamnă totul. Cel puţin în cazul meu.

Doctorul o privi curios.

— Doctorii sunt cam în aceleaşi situaţii, după cum ştii. Problema noastră este că nu ne retragem din activitate când ne căsătorim. Poate o tânără rezistă la intervenţiile de noapte o vreme, dar nu poate face asta toată viaţa.

— Atunci, însoară-te cu o soră medicală, spuse Linden zâmbind. Abia după ce rosti aceste vorbe realiză ce spusese şi roşi.

Peter termină de umplut pipa şi o privi. Pentru o vreme, chipul lui păru foarte aspru, apoi liniile dure se mai îndulciră şi pufni în râs.

— Te rog să nu te simţi jenată, Linden.

Ea îşi dori să nu fi roşit atât de tare.

— Ştii, în prima seară când ne-am cunoscut am fost intimidat; erai atât de stăpână pe tine, încât m-am temut că eşti un zbir în devenire. Acum, m-am liniştit văzând că nu eşti toată numai eficienţă.

Linden clipi des, neştiind ce să spună.

În casă începu să sune telefonul şi după câteva minute doamna Carbury apăru la fereastră.

— Este pentru tine, Peter.

Doctorul exclamă, disperat:

— S-a terminat cu seara mea liniştită. Vrei să mai înoţi?

Linden scutură din cap.

— Atunci, intră în casă să te schimbi. Dacă sunt chemat la spital, ai putea s-o ajuţi pe mama la pregătirea cinei până mă întorc.

Dar, din fericire, telefonul fusese de la un pacient şi după ce se îmbrăcă, Linden îl găsi la bucătărie ajutându-şi mama care pregătise un jeleu cu aspic.

A fost o seară foarte plăcută. Tom Carbury era la fel de agreabil ca şi fratele său. Logodnica lui, o profesoară mignonă de la şcoala de gramatică, le povesti despre cursurile de perfecţionare făcute la o şcoală din Franţa.

După ora zece, doctorul o conduse acasă.

— Nu te mai deranja să cobori din maşină, îi spuse ea. A fost o seară foarte plăcută, doctore Carbury, mulţumesc pentru invitaţie.

— Şi pentru noi a fost o plăcere să te avem cu noi, soră Templar. Iar acum, întrucât eşti o cunoştinţă a familiei, cred că trebuie să renunţăm la formalităţi între noi, când suntem în afara spitalului, îi spuse el. Noapte bună, Linden.

— Noapte bună, Peter.

— O, ce băiat frumos avem aici! exclamă Linden. Nu te mai agita, îţi vom da mâncarea într-o clipă. Linden aşează cu grijă nou-născutul, sprijinindu-l de braţul ei.

— Îl poţi lua, doamnă Anderson. Dă-i să mănânce înainte să moară de foame, zise ea râzând.

— Mi-e teamă să-l îmbăiez. Dacă-l scap în apă? spuse tânăra. Linden îşi desfăcu masca pe care o purtase în timp ce îngrijise nou-născutul.

— Nu este chiar aşa de greu, după ce capeţi puţină experienţă. Ai putea încerca mâine. Sunt sigură că te vei descurca.

Linden verifică lucrurile care-i trebuia pentru baie; toate aveau monogramă brodată de mamă şi erau din materiale foarte moi. Acest nou născut fusese norocos; îl aşteptaseră cu dragoste şi era îngrijit bine.

Dar înainte, Linden vizitase un alt nou-născut, care nu avusese atâta noroc; sosirea lui pe lume era o altă

sarcină greu de dus la capăt de o mamă epuizată. Femeia mai avea trei copii şi Linden, luându-l în braţe, avu impresia că micuţul simţise că viaţa lui va fi o continuă şi nedreaptă luptă.

Îi pregăti micuţului baia, verifică apa’s, privind în acel moment pe fereastră, îl văzu pe Randal Craig.

— O, ce maşină elegantă! exclamă menajera. A venit la vecini. Poate este de la oficiul de pensii.

Linden se duse să-şi scrie raportul.

— Nu este de mirare că plătim taxe atât de mari, bombăni menajera. Ca să aibă ei cu ce să ţină maşinile astea mari. Dar în ea era un tip foarte drăguţ. O să-i scriu să vină şi la mine, zise femeia, făcându-i cu ochiul lui Linden.

După ce bău ceaiul şi urmări cum nou-născutul adormise, Linden plecă.

Ajungând pe alee, realiză că se întâlnea cu Randal Craig, dar era prea târziu să se întoarcă din drum.

— Bună ziua, soră, spuse el. Chiar voiam să te întâlnesc. Ai un minut liber? Fără a-i da lui Linden ocazia să se scuze cumva, el se întoarse şi-şi luă rămas-bun de la doamna bătrână la care fusese. După ce aceasta închise uşa, el i se adresă lui Linden:

— Ştii, miss, încă nu m-am obişnuit cu ideea că eşti asistentă maternală, îi spuse el zâmbindu-i. Când am călătorit împreună de la Londra, era ultima slujbă pe care ţi-aş fi atribuit-o.

— Adevărat? spuse Linden, cam înţepată. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Craig?

— Începe prin a renunţa la aerul acesta superprofesionist, aş vrea să discutăm despre cumnata mea. Dar dacă n-am ales momentul potrivit…

— Nu se simte bine?

— Nu s-ar putea spune, nu de sănătatea ei sunt îngrijorat.

— Atunci, cu ce vă pot ajuta?

— Să discutăm după ce ieşim în şosea, vrei?

Străbătură împreună aleea, iar el îi deschise poarta, lăsând-o să treacă.

— De câteva săptămâni, am sentimentul că Paula nu este fericită, începu el pe un ton foarte grav. I-am spus asta soţului ei şi mamei mele vitrege, dar niciunul n-a observat că ar fi aşa. Ieri, am găsit-o plângând. Mi-a spus doar că se simte deprimată şi m-a implorat să nu spun nimănui. Ştiu că femeile însărcinate au capricii şi modificări de dispoziţie, dar tot sunt îngrijorat. Mă gândeam că atunci când vei veni la vizită, ai putea să-i pui unele întrebări. S-ar putea să aibă încredere în tine şi să-ţi spună.

— Mi-aţi putea da un singur motiv pentru care ar fi deprimată?

— Niciunul, decât că trebuie să stea mai mult pe acasă.

Linden scutură din cap.

— Nu poate fi numai asta. Mie mi-a făcut impresia că este foarte fericită că va fi mamă. După cum aţi spus, femeile trec prin stări schimbătoare în timpul sarcinii, mai ales în ultimele săptămâni.

— Mulţumesc, soră; sper, oricum, să afli mai multe.

Poate că dacă asta ar fi fost prima lor întâlnire, Linden l-ar fi plăcut. Acum, fără acel surâs ironic şi fără aerul atotştiutor, părea mai tânăr şi mai apropiat. Pe moment, Linden uită că avusese motive să nu-l placă. Un om care nu se ocupa numai de sine, ci şi de problemele pensionarilor şi ale cumnatei sale nu putea fi un egocentric.

— Mergi de mult cu scuterul ăsta? o întrebă.

— De un an. Iarna nu-l folosesc decât cu o haină groasă, răspunse Linden.

— Şi ce faci dacă se strică atunci când eşti chemată la o urgenţă?

— Îl duc regulat la service, aşa că n-are de ce să se strice, spuse ea. Nu vă plac scuterele, domnule Craig?

— Pentru plimbări scurte vara, poate, dar nu le

consider vehicule de încredere pentru munca ta.

Linden privi peste umăr la maşina lui.

— Chiar dacă aş conduce o maşină de ultimă generaţie, şi ea mă poate lăsa în drum.

— O, sigur că da, dar probabilitatea este mai mică.

Dar spun toate astea ca să te informez că municipalitatea te poate ajuta să-ţi cumperi o maşină. Apoi, adăugă; nu te mai reţin, soră. La revedere.

Urmărind cum se îndreaptă spre maşină, Linden regretă pe moment că fusese atât de incisivă. Indiferent care era părerea ei despre el, nu trebuia să fie cinică.

Deşi încercă să-şi alunge din minte întâlnirea cu Craig, nu se simţi prea bine toată ziua, amintindu-şi mereu discuţia cu el. Ca toţi cei care-şi pierd foarte rar cumpătul, atunci când se întâmplă asta avu o mulţime de remuşcări.

După-amiaza următoare trecu pe la familia Craig şi de data asta ajunse imediat la pacienta ei, care se odihnea pe un balansoar de răchită pe o terasă din spatele casei. Când se apropie, un tânăr se ridică, iar Paula spuse:

— Bine ai venit, soră. Acesta este soţul meu.

Când îi întinse mâna, Andrew Craig îi aminti de vederile de vacanţă din magazine, frumos colorate, în care tinere frumoase şi bărbaţi la fel de arătoşi pluteau pe marea albastră în minunate bărci cu pânze. Andrew era de statură mijlocie, dar foarte bine făcut; părul blond, ondulat, îi ajungea până la umeri, încadrându-i un ten superb, bronzat. Era atât de diferit de fratele vitreg, încât era greu să crezi că există vreo relaţie între ei.

După ce discută cu Linden câteva minute, se întoarse spre soţia sa:

— Vă las singure. Dacă nu te superi, iubito, mă duc să fac jogging. Nu întârzii mult.

— Du-te, dragul meu. Mi-aş dori să pot merge cu tine, spuse Paula cu regret. Era evident că-l iubea mult.

— Şi mie îmi pare rău, iubito, dar ştii că nu poţi nesocoti sfaturile Fratelui cel Mare, adăugă el râzând. Ai grijă de tine. La revedere, soră.

După plecarea lui, Paula puse deoparte lucrul de mână pe care-l avea în poală.

— Mi-aş fi dorit să nu dureze atât de mult să dau naştere acestui copil, oftă ea. Andrew se poartă foarte atent cu mine, dar cred că este teribil de plictisit şi nemulţumit că nu pot să ies cu el niciodată.

— Un drum cu maşina nu ţi-ar strica; cu condiţia să nu mergi prea repede, spuse Linden luându-i tensiunea.

— Tocmai asta este problema; Andrew conduce foarte bine, dar este vitezoman, iar Randal i-a interzis să mă scoată cu maşina. I-am spus că nu mă tem de viteză şi că Andrew n-a avut niciun accident, dar Randal nici nu vrea să audă.

— Ei bine, chiar şi cei mai buni şoferi pot face accidente, aşa că poate este mai bine să fiţi precauţi. Şi de fapt, mai ai doar trei săptămâni, dacă fiul tău se va naşte la timp.

— O, da, slavă Domnului, spuse Paula, mai veselă de data asta. Deşi sunt sigură că atunci voi fi mai ocupată ca acum. Soacra mea vrea să angajăm o dădacă, dar Randal nu va fi de acord.

Se părea că acest Randal controla vieţile tuturor celor din casă.

— Se spune că dacă-ţi poţi permite una, ar fi o nebunie să n-o angajezi. Este foarte mult de muncă atunci când ai copil mic, şi te vei simţi epuizată. Pe de altă parte, dacă ai o dădacă profesionistă, vei pierde foarte mult din bucuria pe care ţi-o oferă copilul şi nu vei fi o mamă adevărată. Asta ştiu de la cei care le-au încercat pe amândouă. Ce spune soţul tău?

— Andrew vrea să fac aşa cum vreau, ca să fiu fericită.

— Iar domnul Craig de ce se împotriveşte?

— Consideră că niciun copil nu se simte protejat după naştere, dacă este îngrijit de altcineva decât de mamă. Cred că-şi aminteşte propria-i copilărie. N-a fost una fericită. A fost un puşti cam ciudat şi cam retras, iar

după naşterea lui Andrew s-a simţit înlăturat.

Linden îi puse termometrul şi începu să admire grădina. Aşadar, lui Randal îi displăcuse să fie pe planul doi, iar apoi devenise un fel de despot al familiei. Linden simţea milă faţă de orice copil care-şi pierdea familia şi era nevoit să trăiască în alta formată după aceea.

Dar nu avea înţelegere pentru un adult care încerca să controleze vieţile celorlalţi.

După ce termină examinarea, acceptă oferta Paulei şi bău un ceai cu ea; discutară despre probleme mai puţin personale o vreme.

— Sub copacul acela ai putea pune leagănul copilului, spuse arătându-i un mesteacăn de pe pajişte. Locuieşti permanent aici, doamnă Craig, sau numai până se naşte copilul?

— Nu s-a stabilit încă, spuse Paula. Suntem căsătoriţi abia de un an şi ne-am stabilit aici imediat după luna de miere, pentru a avea timp să căutăm o casă. Dar am renunţat o vreme la planurile noastre, dată fiind sosirea copilului. Îmi este mai uşor să stau aici o vreme, pentru că n-am nicio responsabilitate legată de casă.

Linden avu impresia că Paula aducea argumentele altcuiva în favoarea acestui argument. Fusese făcută să considere că în condiţia ei nu era bine ca un cuplu tânăr să aibă propria-i casă. Poate ă a asta era cauza depresiei Paulei; în adâncul inimii, îşi dorea să aibă casa ei.

Deodată, Paula făcu semne cuiva care venea peste pajişte; era Randal Craig. Linden simţi nevoia să plece mai repede.

Paula, care nu ştia că se cunosc, vru să facă prezentările. Din felul în care o privi Randal, lui Linden îi fu greu să realizeze dacă era supărat, sau uitase complet ultima lor întâlnire.

— Am crezut că Andrew va fi acasă după-amiază, spuse el.

— Era, când a venit sora Templar; s-a dus să alerge puţin, îi explică Paula. El nu comentă în vreun fel, dar se

văzu că nu i-a plăcut răspunsul.

Linden se ridică să plece, iar Randal se oferi s-o conducă. El nu deschise imediat discuţia despre starea Paulei.

— Mă tem că n-am fost prea politicoasă cu dumneata, domnule Craig, la ultima noastră întâlnire, începu ea. Trebuie să-mi cer scuze.

El o privi cu un zâmbet sarcastic.

— Este frumos din partea ta, soră Templar. Să uităm acea discuţie. Ai aflat motivul care o supără pe Paula?

Linden ezită.

— Mă tem că nu. Cred că, dacă a fost puţin supărată, a fost ceva trecător. Ultimele săptămâni i se par interminabile viitoarei mame şi cred că-i lipsesc ieşirile cu soţul ei.

— M-da, dacă asta crezi că este.

De fapt, Linden ştia că este ceva mai mult, dar discuţia cu Paula nu fusese concludentă, iar Randal Craig nu era persoana cea mai indicată să-i comunice problemele femeii. Din fericire, menajera îl strigă la telefon şi, scuzându-se el, dispăru în casă.

Capitolul 4

Zilele următoare au fost atât de pline, încât Linden n-a avut timp să se gândească la eventualele conflicte din casa Craig. Două colege lipseau de la serviciu din cauze de sănătate, astfel că munca lor a fost împărţită între colegele rămase. Atât Linden, cât şi Jill erau cam obosite din cauza numărului mare de naşteri, care se înregistrară chiar în aceste zile.

— Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă am face grevă? zise Jill.

Linden începu să râdă.

— Cred că lumea nu s-ar opri în loc, dar cu siguranţă ar intra în panică, spuse Linden.

— Mă întreb dacă toţi cei care fac grevă îşi imaginează cât este munca noastră de grea. Nu ştiu dacă ar renunţa să stea la televizor cu orele şi să lenevească în

pat duminica dimineaţa. Aş vrea să mă ceară careva de nevastă. Sunt sigură că partea de producţie este mai uşoară decât cea care ne revine nouă, să aducem pe lume nou-născuţii. Chiar aş face-o, dacă aş găsi o „victimă" adecvată, glumi Jill. Dacă aş fi fost la chirurgie şi aş fi stat în preajma medicilor, aş fi măritată de-acum.

Jill făcu o pauză ca să se pudreze, apoi continuă:

— Problema noastră este că nu întâlnim decât taţi disperaţi şi doctori mult prea căsătoriţi. Cu excepţia lui Peter Carbury, nu-mi amintesc niciunul care să merite o a doua privire şi, din nefericire, el nu reacţionează la farmecele mele. Dar tu? Ţi-a murmurat ceva plăcut când o asista pe doamna Baxter?

— Mai mult înjurături abia rostite, râse Linden. La cinci dimineaţa, nu prea mai simţeam putere să flirtăm.

Au plecat împreună de la clinică, după ce s-au mai înveselit puţin. Pe la jumătatea drumului l-au întâlnit pe cel care-i furase inima lui Jill; era cu celebra sa maşină veche. Le făcu semn să se oprească.

— Eşti liberă după-amiază? Mama insistă să te mai aduc pe la noi.

Linden îşi făcuse planuri să-şi spele părul, să calce câteva rufe, dar perspectiva unei după-amiezi petrecute la înot o atrăgea mai mult.

Acceptă invitaţia şi se duse să se schimbe.

Dar în timp ce-şi schimba uniforma cu o rochie vesel colorată, sună telefonul: era Rupert.

— Alo? Linden? Ce mai faci?

Linden roşi. Uitase complet de el. Găsi însă destul de repede o scuză şi porni în fugă pe scări, întrebându-se dacă nu cumva se înşelase în privinţa sentimentelor lui. Nu trecuse încă o lună de când o sărutase la despărţire. Tot el obişnuia să spună râzând că şase săptămâni este termenul în care te poţi îndrăgosti şi renunţa la o dragoste.

Mergând spre casa familiei Carbury, îşi aminti ce spusese Jill despre soarta lor, a asistentelor maternale. Fusese o glumă, dar reflectând serios, Linden realiză că nu

se gândise la căsătorie decât ca petrecându-se după mult timp, nu imediat.

Aşa cum îi promisese Peter, o baie în râu şi o cină bună au fost mai mult decât relaxante. Întinsă într-un şezlong din grădină, Linden descoperi că oboseala îi dispăruse ca prin farmec.

Se întrebă ce făcea Randal Craig în seara aceasta, apoi ridică surprinsă din umeri; oare de ce se gândea la el?

Întoarse capul spre Peter.

— Te urmăresc de cinci minute şi trebuie să-ţi spun că ştiu la ce te gândeşti. Ai început prin a arăta ca şi cum ai fi murit de somn, apoi ai oftat şi ai o mină dispreţuitoare.

— Adevărat?

Linden răsuflă uşurată că nu era prea multă lumină şi Peter nu putuse să vadă că rosise. Nici măcar nu-mi amintesc la ce mă gândeam, spuse.

Între scaunele lor era oarecare distanţă, dar Peter se ridică brusc şi-i luă mâna în palmele sale.

— Cum reuşeşti să ai mâinile aşa de frumoase când sunt tot timpul în apă sau în dezinfectant? o întrebă privindu-i pielea frumoasă şi unghiile îngrijite. Atingerea lui era impersonală, dar contactul a făcut-o pe Linden să se simtă ciudat.

— Le ung cu cremă în fiecare seară, ca să nu se usuce pielea. Uneori, dorm cu mănusi de bumbac. Dar nu voi avea niciodată acele unghii lungi, roşii, care sunt la modă.

— Oricum, nu pari genul ahtiat după modă, sau mă însel?

— Nu, eu nu aparţin niciunui gen, admise Linden. Nu sunt vreo orhidee sălbatică, oricum, dar nici genul de femeie dedicată casei. Nici de plimbăreaţă.

— Cred că eşti o combinaţie între cele două, spuse Peter gânditor.

Linden începu să râdă. Cu toate astea, nu-i plăcea felul în care o vedea Peter. Îşi aduse brusc aminte de

Melanie Fletcher cu acel chip extraordinar de frumos şi de studiat, cu gura plină, vopsită cu roşu. Pe Melanie nimeni nu şi-o imagina la bucătărie. Iar viaţa ei se desfăşura între sporturile de iarnă la St. Moritz şi plajele de la Cap d'Antibes. Şi-o imaginau stând la o masă împodobită cu flori şi cu lumânări, nicidecum asudând în bucătărie. Nu-i plăcea Melanie. Nu-i plăcea doar ca femeie, ci şi pentru ce reprezenta. Făcea parte din categoria femeilor în care nu putea avea încredere niciun bărbat, femei care n-au timp pentru casă, ci doar pentru activităţi personale pe care le consideră interesante.

Îl auzea ca prin vis pe Peter, care-i vorbea despre planurile lui de vacanţă.

Poate era mai obosită decât îşi închipuia, deşi asta nu-i dădea stări de dezechilibru sau de întristare. Sau poate tânjea după ceva nou care să apară în viaţa ei.

— …aşa că m-am gândit să mergem cu maşina de la Bruxelles şi să explorăm Ardenii. Ai fost acolo? o întrebă.

Linden încercă să formuleze un răspuns corect, să nu lase să se vadă că fusese absentă.

— …nu, n-am fost…

El îi zâmbi.

— Din nou te-am surprins că nu asculţi ce-ţi spun, Linden.

Ea roşi.

— Îmi pare rău, Peter, nu vreau să o consideri impoliteţe. Cred că sunt obosită.

— Să te conduc acasă?

— O, nu, nu sunt chiar atât de obosită… numai dacă vrei cumva să scapi de mine…

— Nicidecum. Cred că mama ne va aduce nişte cafea proaspătă. Eşti logodită, Linden? o întrebă fără altă introducere.

— O, nu! Ce te-a făcut să crezi că aş fi?

— Nimic. Mă întrebam doar…

— Ai fi putut să te uiţi la mâna mea…

— Şi dacă ai fi păstrat inelul doar pentru ocazii

speciale? apoi o privi lung; faptul că nu auzi ce ţi se spune nu este ceva bun…

— Este chiar un semn rău?

— Sau bun, depinde cum priveşti. De obicei, sunt simptomele a ceea ce se numeşte dragoste.

Linden trase aer în piept.

— Adevărat? Ei bine, nu sunt îndrăgostită de nimeni… ai pus un diagnostic greşit, doctore. Sunt puţin neatentă doar atunci când am mâncat prea mult sau când mă simt foarte bine.

Dar mai târziu, când se pregătea de culcare, se întrebă de ce se panicase auzind diagnosticul lui Peter. De bietul Rupert nu era îndrăgostită, asta era sigur, iar de când venise aici, cunoscuse doar doi burlaci. Peter era un tip drăguţ, dar erau doar prieteni. Celălalt, Randal Craig, era un tip de care nu s-ar putea îndrăgosti. Absurditatea ideii o făcu să pufnească în râs şi se duse la culcare alungându-şi orice gând de acest gen din minte.

Se trezi de dimineaţă din cauza alarmei telefonului şi a deşteptătorului.

— Melchester? auzi vocea operatoarei.

O, nu, Rupert din nou! Nu la ora asta!

Dar era vocea tatălui ei.

— Linden. Tata te trezeşte aţă de dimineaţă. Am vrut să fiu sigur că te prind acasă. Eşti liberă în seara asta?

— Nu ştiu încă. S-a întâmplat ceva? Mama?

— Mama este bine. Ascultă-mă…

Domnul Templar îi explică despre călătoria pe care o făcea în nord şi despre intenţia de a se abate din drum pentru a petrece o seară la Melchester.

— O tată, ar fi minunat să vii, dar n-am unde să te cazez!

— Mă descurc undeva, la un hotel. Poate îmi rezervi o cameră, ca să fiu asigurat. Carlton mi se pare un loc unde am putea cina. Mai discutară câteva minute, iar Linden îi promise să facă totul ca să fie liberă seara.

Din fericire, niciuna din pacientele lui Linden nu

intră în travaliu în ziua aceea şi după ce lăsă la clinică numărul de telefon la care putea fi găsită, se îndreptă spre Carlton. Acest hotel era al doilea din cele mai importante din oraş, aşa că se îmbrăcă într-o rochie verde din şantung, cu decolteu decent, iar ca bijuterie folosi doar un lanţ de aur.

Lăsându-şi scuterul în faţa intrării, pătrunse în holul hotelului, unde-şi găsi tatăl citind un ziar.

— Arăţi foarte bine, draga mea, nu pari deloc obosită, cu toate că sunt sigur că munceşti pe rupte, observă domnul Templar.

— Sigur că arăt bine, tată, credeai că mă voi lăsa doborâtă de oboseală?

— Mama era cam îngrijorată din cauza ta. De fapt, ea mi-a sugerat c-aş putea petrece o noapte aici. O să-i telefonez înainte de cină, s-o asigur că totul este bine.

— Mama este ca întotdeauna; refuză să admită că am crescut, că m-am maturizat, zise Linden cu afecţiune. Mă mir că nu ţi-a dat siropul de coacăze să mi-l aduci, sau să-mi recomanzi să mă spăl cu mai multă grijă.

Domnul Templar o privi lung.

— Sincer să fiu, şi mie mi se pare greu să accept că te-ai maturizat, că eşti o femeie pe propriile-i picioare. Asta mă face să mă simt şi mai bătrân.

— Prostii! Tată, nu arăţi deloc bătrân, îl linişti Linden.

Şi asta era adevărat. Niciunul din părinţii ei nu-şi arăta vârsta. Linden îşi aminti că atunci când lucra la Londra îşi ducea prietenele acasă şi constata cu uimire că acestea îl considerau un bărbat fermecător pe tatăl ei.

— O voi suna pe mama ta înainte de cină, s-o liniştesc.

— Sun-o, transmite-i dragostea mea şi spune-i că de când am venit aici, m-am îngrăşat. Să comand ceva de băut până atunci?

Linden sorbea dintr-un pahar cu sherry, bucurându-se de opulenţa decorului în care se afla, când uşa se

deschise şi intră un grup de persoane.

Erau trei femei şi patru bărbaţi. O femeie îi era necunoscută şi trei dintre bărbaţi. Celelalte erau Melanie Fletcher, Adela Craig şi fiul ei vitreg. Dacă luau masa aici, trebuia să treacă pe lângă masa ei. Linden lăsă privirea în jos şi stinse ţigara. Nu că vreunul din ei ar fi recunoscut-o. Cei ca familia Craig şi prietenii lor nu se aşteaptă să găsească servitorii din categoria cărora făcea şi ea parte, prin restaurantele pe care le frecventau. Iar dacă acest lucru se întâmpla totuşi, îi ignorau.

Auzi foşnet de mătase şi simţi parfum franţuzesc.

— Bună seara, miss Templar.

Conştientă că grupul se oprise să vadă cui i se adresase el, Linden ridică privirea. Randal Craig îi zâmbea.

— Bună seara, domnule Craig, îi spuse rece. Fără să se întoarcă, simţi că atât doamna Craig cât şi Melanie o priveau curioase şi intrigate.

— Ai cunoscut-o pe miss Templar, Adela? i se adresă el mamei vitrege.

Doamna Craig o privi cu răceală.

— Miss Templar se ocupă de Paula, îi explică el scurt. Mă bucur să constat că nu eşti întotdeauna chemată la viitoarele mame, miss Templar.

Linden reuşi să schiţeze un zâmbet, urmărindu-i cum pleacă. O văzu pe doamna Craig murmurând ceva lui Randal. Nu era greu să înţeleagă ce-i spunea: „chiar a fost necesar să mi-o prezinţi, Randal?

Sunt sigură că ai pus-o într-o situaţie dificilă. Nu pare să se simtă în largul ei”.

Domnul Templar se întorcea de la telefon şi pe moment Linden se simţi tentată să-i sugereze să ia masa în altă parte. Apoi realiză că n-avea un motiv întemeiat ca să facă această propunere şi că tatăl ei era probabil obosit după lungul drum şi n-ar fi acceptat dacă nu i-ar fi adus un argument solid.

Dar întreaga seară i-a fost stricată de faptul că

Randal ar urmări-o.

Numai după ce-şi termină cocteilul Linden ridică privirea spre ei.

Randal era aşezat cu spatele spre ea, dar când privi în direcţia lui întâlni privirea Melaniei, pe care o văzu cum îi şopteşte ceva doamnei Craig, care le aruncă o privire suspicioasă lui Linden şi tatălui ei.

Dumnezeule, doar nu cred că… Îşi aminti comentariile colegelor la adresa tatălui ei şi zâmbi.

Familia Craig se afla la cafea când Linden şi tatăl ei părăsiră restaurantul.

— O, era să uit, zise domnul Templar, am un pachet pentru tine de la Louise.

— O! Ceva drăguţ? întrebă Linden.

Sora ei era designer la o firmă de îmbrăcăminte de damă şi se îmbrăca întotdeauna şic.

Purta hainele un singur sezon, apoi i le dădea lui Linden, care le accepta cu mare bucurie.

— Nu ştiu; ar fi mai bine să vii să vezi singură; dacă nu-ţi place ceva, îl iau înapoi cu mine.

Se îndreptară spre lift şi aşteptară să coboare. Când liftul se opri la parter, auzi vocea Melaniei. Linden îşi spuse că dacă până acum o suspectau de cine ştie ce, acum femeile Craig erau sigure de ce vedeau.

Zilele următoare au fost lipsite de evenimente şi Linden şi-a petrecut timpul probând rochiile trimise de sora ei.

Curând se duse la Paula Craig pentru o vizită şi o găsi într-o stare de spirit destul de bună. Reuşi să părăsească familia Craig fără să întâlnească pe vreunul din membrii ei. Urcă pe scuter şi, apropiindu-se de curba care o scotea în autostradă tocmai admira frumuseţea florilor albe ale rododendronului de Britannia, când o maşină sport, albă, veni într-o viteză nebună.

Dacă nu s-ar fi aflat pe partea stângă a drumului, Linden n-ar fi avut nicio şansă de scăpare. Din instinct, a urcat cu scuterul pe iarbă.

S-a auzit un zgomot înfiorător de frâne şi Linden s-a trezit aruncată pe iarbă.

Uluită de cădere, rămase cu ochii în sus, spre cerul albastru.

Auzi cum se trânteşte o uşă, apoi paşi care se apropiau. Un braţ puternic i se strecură sub umeri.

Chipul lui Randal Craig era alb de furie.

— Dumnezeule, putea să te omoare! exclamă el furios.

Capitolul 5

Linden îşi regăsi ritmul respiraţiei destul de repede.

— Scuterul a păţit ceva?

— La naiba cu el! Eşti bine?

Linden încercă să-şi mişte braţele şi picioarele. Respira greu încă, dar nu simţea dureri.

— Da, sunt bine. Aş vrea să mă ridic… se pare că mi-am pierdut bereta… o, vă rog, nu este nevoie…

Vocea îi pieri când Randal o ridică în braţe şi o strânse la piept.

— Nu-ţi face probleme, îi spuse el. Mă voi ocupa imediat de scuter. Vreau să mă asigur că nu ţi-ai scrântit ceva.

— Dar…

— Prinde-mă cu braţele de gât, o opri el.

Linden, care era prea ameţită ca să se mai împotrivească, făcu aşa cum i se spusese. Apoi, când se întoarseră spre casă, văzu maşina. Intrase în tufişuri şi Melanie Fletcher se rezemase de volan cu capul.

— E rănită? întrebă, când ajunseră aproape de ea.

— Se pare că nu, răspunse Randal. Linden deveni conştientă că ţinuta ei nu mai era ordonată, că fusta i se ridicase deasupra genunchilor şi că ciorapii i se rupseseră.

Randal o duse pe trepte aparent fără efort şi o duse într-o cameră mică aflată pe un hol. Acolo o aşeză cu blândeţe pe o sofa, cu instrucţiuni să nu se mişte şi se îndreptă spre un dulap.

— Este brandy, îi spuse. Bea!

O menajeră vârî capul pe uşă.

— Nu s-a întâmplat nimic grav, Mason, o linişti el. Adu-mi trusa de prim-ajutor şi un capot al doamnei Andrew.

— Şi mie adu-mi un whisky, Mason, se auzi vocea Melaniee, căreia îi tremurau mâinile cu care ţinea ţigara.

— Ar fi mai bine să aştepţi în salon, Melanie, îi spuse Randal peste umăr. El îngenunchease lângă patul lui Linden, scoţându-i pantoful. Cred c-ar fi normal să chem un doctor să te examineze, miss.

— O, nu! protestă Linden. Apoi, adăugă pe un ton mai calm: nu este nevoie. Aş şti dacă aş avea oase rupte. Numai dacă aţi suna la clinică să explicaţi că am avut un accident minor.

— Te rog să-ţi scoţi ciorapii cât telefonez. Ai ambii genunchi răniţi. Mă întorc imediat.

După plecarea lui, Linden îşi examină rănile. Când se întoarse Randal, îşi aranja rochia.

— Am sunat şi le-am adresat rugămintea să nu te cheme în seara asta dacă te va solicita vreo gravidă. I-am înştiinţat că accidentul a fost din cauza noastră.

Menajera care intră cu trusa o privi lung şi-i spuse lui Randal:

— Miss Templar pare cam afectată, sir. N-ar fi mai bine să stea puţin întinsă?

— Te rog să suni acasă la ea, ca să vină s-o ia cineva. Apoi, te rog să-i cureţi rănile.

— Vă rog să nu vă deranjaţi, spuse Linden, încercând să se ridice.

Randal o forţă să rămână pe sofa.

— Ai suferit un şoc, trebuie să stai puţin liniştită, să te relaxezi.

Pentru Linden, era o experienţă nouă să fie îngrijită medical.

— Cred că este o senzaţie oribilă să simţi că intri sub roţile unei maşini, spuse el. Acum, mă duc să mă uit la scuterul tău; dacă nu este prea deteriorat, îl voi repara la

garajul nostru de aici.

Te rog să rămâi aici, să te odihneşti.

Înainte de a ieşi din încăpere, reglă transperantele încât să nu străbată prea multă lumină prin ele.

— Ar fi bine să vedeţi în ce stare este miss Fletcher, spuse Linden. Şi ea este în stare de şoc.

Randal ieşi, iar ea se simţea atât de ameţită, încât închise ochii pentru câteva minute. Un ceas de porţelan ticăia pe şemineu şi în cameră se simţea miros de trandafiri.

Probabil c-a adormit un moment. Când i-a deschis, lumina era din ce în ce mai slabă şi se auzeau voci pe hol.

— Nu ştiu de ce te agiţi atâta! auzi vocea Melaniei. Important este că nu este rănită. Pentru mine nu eşti îngrijorat.

— Ţi-am mai spus că te comporţi ca o nebună la volan, îi răspunse Randal. O pauză, un oftat prelung, altă tăcere lungă.

— Cred c-ar fi cazul să-i ceri scuze. Vocea lui Randal era tot severă.

— O, Randal, ştii că n-am făcut-o intenţionat! spuse Melanie pe un ton plângăreţ. Şi a fost vina ei că a căzut de pe scuter.

— Dacă fata asta n-ar fi o cunoştinţă, probabil te-ar chema în judecată pentru conducere imprudentă, spuse Randal foarte tăios. Este ultima oară când mă mai urc cu tine la volan.

— Nu ştiu dacă este cazul s-o considerăm cunoştinţă, după ce-am văzut ieri la Carlton.

— Ce vrei să spui?

— Randal, nu pretinde că nu înţelegi. Numai Dumnezeu ştie cum a reuşit să pună mâna pe un tip atât de prezentabil, dacă abia a venit în oraş! Nu că mi-ar păsa ce face în timpul liber, dar am considerat întotdeauna că persoanele care lucrează în domeniul medical trebuie să fie foarte discrete.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile, Melanie, o apostrofă

Randal. Ce te face să faci astfel de afirmaţii?

— Nu este cazul să-mi sari la gât, Randal. Adela gândeşte la fel. Dacă ar şti că n-o deranjează prea mult pe Paula, ar cere să i se trimită altă asistentă.

În acest timp, Linden căuta să le atragă atenţia că uşa era deschisă. Dacă tuşea, ar fi fost prea evident că a auzit schimbul de cuvinte. Numai dacă ar fi avut ceva să lase să cadă!

Dar Melanie se pare c-a înţeles că insinuările ei nu avuseseră efectul scontat, pentru că schimbă tactica şi spuse pe un ton mai calm:

— Nu vreau să ne certăm, Randal. Am suferit destul astăzi. Îmi ajunge.

Linden era conştientă că vorbele nedrepte rostite de Melanie se datorau faptului că femeia realiza că fusese lăsată pe planul doi.

Când Randal reveni în încăpere, nu i se citea nimic pe figură.

— Te simţi mai bine? o întrebă pe un ton plăcut.

— Da, mult mai bine, mulţumesc. Aş vrea să plec acasă, dacă se poate.

Randal îi întinse o cutie de argint.

— Ştiu că fumezi când nu eşti în uniformă.

Linden zâmbi. Îi observă mâinile cu degete lungi, îngrijite, amintindu-şi cu câtă îndemânare îi pansase rănile.

Randal se aşeză la celălalt capăt al sofalei.

— Am trimis-o acasă pe miss Fletcher. A vrut să-şi ceară scuze că te-a speriat astfel, dar am crezut c-ai adormit.

— Nu mai contează acum, n-am fost accidentată, răspunse Linden.

— Garajul trimite un camion pentru scuterul tău. Nu mai trebuie să spun că vom suporta noi cheltuielile reparaţiilor.

— Mulţumesc.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, timp în care Randal

urmări rotocoalele de fum care se ridicau, iar ea se gândea cu disperare la ce i-ar putea spune.

— Mă bucur că nu sunt la Londra pe vremea asta toridă.

Randal se întoarse spre ea şi începu să râdă.

— Chiar aşa să fie, soră Templar?

Ea roşi, dorindu-şi ca menajera să apară mai repede cu rochia. Era o senzaţie nouă şi deranjantă să fie conştientă şi nervoasă din cauză că era singură cu un bărbat aproape străin. Ce avea deosebit acest bărbat încât o destabiliza? Cu

Peter Carbury ar fi discutat cu uşurinţă, dar apropierea lui Randal Craig o făcea să se simtă ca şi cum ar fi avut un păianjen veninos în cameră.

Linden avea convingerea că Randal era conştient de efectul pe care-l avea asupra ei şi tocmai de aceea profita de el.

Când se auziră paşi pe hol, Linden răsuflă uşurată. Dar nu menajera, ci doamna Craig deschise uşa.

— Aici erai, Randal? Ce caută maşina Melaniei în tufişurile de pe drum?

Randal îi explică ce se întâmplase.

Doamna Craig se opri imediat ce o văzu pe Linden. Ascultă în tăcere explicaţia lui cu privirea pe picioarele goale ale lui Linden.

— Înţeleg, zise ea încet. Oricum, consider că sora Templar se va odihni mai bine în propria ei casă.

— O voi duce acasă imediat ce Mason îi aranjează rochia, spuse Randal.

Doamna Craig vru să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Mă duc să sun la familia Fletcher, să văd cum se simte Melanie. Cu acestea, părăsi încăperea.

Numai când Randal o conduse acasă făcu referire la lipsa de înţelegere a mamei sale vitrege.

— Mă tem că dumneata suporţi toate comentariile pentru tot ce nu fac eu bine, miss Templar. Am încurajat-o pe cumnata mea să nască acasă, iar planul meu n-a primit

aprobarea tuturor. Provii dintr-o familie numeroasă, miss Templar?

— Da, aşa este. Dar ce te face să crezi asta?

El ridică din umeri.

— Îmi este greu să spun ce mă face să cred. Îţi este dor de ei?

— Sunt prea ocupată ca să-mi fie dor de casă; oricum, cred că le voi duce dorul de Crăciun.

— Da, este unul din dezavantajele slujbei tale; trebuie să munceşti, atunci când alţii sunt în concediu.

— Nu este chiar aşa. Crăciunul este o zi specială, oriunde te-ai afla. Spiritul Crăciunului dăinuie şi în spital, îl sărbătorim împreună cu bolnavii. Dar mi-e milă de oamenii bătrâni care-l petrec singuri.

Când ajunseră la blocul în care locuia ea, Randal îi luă trusa de pe bancheta din spate.

— O duc eu, îi spuse.

Când intrară în bloc fură întâmpinaţi de o familie cu trei copii de vârste diferite, căreia Linden îi zâmbi cu prietenie. După ce descuie uşa, era sigură că el îi va da trusa şi va pleca; dar observă cu uimire că Randal intră în apartament şi privieste cu interes în jur. Probabil că în comparaţie cu casa aceea luxoasă în care trăia apartamentul ei i se părea obişnuit, dacă nu chiar sărăcăcios, deşi făcuse toate eforturile să-l facă să arate omeneşte. Îşi adusese de acasă chiar şi un birou care se asorta cu covorul Sheraton cu carpetele şi cu restul mobilierului. Avea chiar şi trandafiri albi, de la Peter Carbury. Pe rafturile bibliotecii aranjase cărţile aduse tot de acasă.

— Este un apartament foarte plăcut. Cine face curăţenie aici? o întrebă el.

— Eu, cine altcineva?

El ridică din sprâncene.

— Probabil te trezeşti foarte devreme.

Linden îşi scoase bereta, părul îi căzu liber pe umeri şi privindu-se în oglindă, observă că trebuia să-şi refacă

machiajul.

— Pot să mă uit la cărţi? o întrebă Randal. Freya Stark… Rubaiul… AA. Milne… ai gusturi… catolice…

— Vreau să fac cafea. Bei?

Randal puse cartea deoparte.

— Te voi ajuta. Observându-i privirea, Randal o întrebă: ce s-a întâmplat, este dezordine în bucătărie sau te îndoieşti că pot ţine o ceaşcă în mână fără s-o scap?

Linden se întreba însă din ce cauză era atât de prietenos.

Când cafeaua fu gata, el duse tava în sufragerie şi urmări cum toarnă din ibricul Ştrafforshire. Atâta timp cât discutară pe teme impersonale, lui Linden nu-i fu greu să discute cu el. Vorbiră despre vacanţele de vară, iar el ascultă cu interes despre vacanţa în care ea fusese la cules de struguri la Bungurdy.

— Ai cules şi ai şi stors struguri? o întrebă.

— Majoritatea viilor sunt dotate cu prese mecanice, dar a fost o vacanţă în care am muncit din greu. Ne trezeam la ivirea zorilor şi ne culcam foarte târziu. După zece zile, am fost prea obosiţi ca să cheltuim la Paris ce am câştigat.

— Şi anul acesta?

Soneria o împiedică să-i răspundă. Jill Adams venise în vizită.

— Am auzit c-ai avut un mic accident, aşa că am trecut pe la tine să văd ce este, îi spuse Jill, uimită că Linden arată foarte bine şi era îmbujorată.

— Frumos din partea ta, Jill, dar n-a fost nimic serios. Te rog, intră.

Jill intră, îl văzu pe Randal şi se opri, uşor uimită.

— N-am realizat că…

— Acesta este domnul Craig. Asistenta Adams este una din colegele mele. Randal îi întinse mâna lui Jill, iar Linden observă că acesta o privea uşor amuzat.

După ce el plecă, nu înainte de a-i promite că o va suna în legătură cu scuterul, Jill începu să-şi ceară scuze.

— Îmi pare rău c-am dat buzna astfel! exclamă ea. Doamna Langley mi-a spus c-ai avut un accident la Craig, dar nu mi-am imaginat că el va fi aici.

— Nu contează, Jill, oricum era pe plecare când ai apărut.

— Cred că i-ai făcut o impresie puternică, remarcă Jill.

— Nu fi prostuţă, Jill, a făcut ceea ce ar face orice om politicos.

— Nu m-ar deranja să am şi eu un astfel de accident, dacă i-aş atrage atenţia unuia ca Randal Craig, observă Jill. Doar nu vrei să spui că nu te interesează niciun pic? Este unul din cei mai atrăgători bărbaţi pe care i-am cunoscut.

— Chiar dacă aşa este, zise Linden fără pic de entuziasm, nu mi se pare nimic grozav.

Jill o privea fără să mai înţeleagă nimic.

— Linden, nu-mi spune că n-ai observat ce bine arată!

— Observ că n-ai pierdut nimic, zise Linden râzând. Nu ştiu dacă mi-ar plăcea să fiu măritată cu un astfel de bărbat. Este mai potrivit pentru o aventură, nu crezi?

— Da, sunt sigură că tu ai avea o şansă cu el. Nu şi eu, adăugă ea.

— Vrei să spui că sunt mai potrivită pentru un bărbat care nu are intenţii serioase?

— O, nu la asta m-am gândit. Voiam să spun că tu ai putea reprezenta o concurentă pentru cineva ca Melanie Fletcher, pe când eu… Chiar şi în uniformă, eşti fermecătoare.

Linden zâmbi.

— Îmi trebuie mai mult să intru în competiţie cu acele haine de nurcă sau cu rochiile moderne ale ei. Dar ce te face să crezi că Randal Craig nu este genul de bărbat care s-ar căsători?

— N-am spus asta, o corectă Jill. Numai că nu mi-ar plăcea să fiu măritată cu el. Eu îmi doresc un soţ care să

lucreze în grădină după-amiaza, un bărbat de casă.

Linden ridică o petală de trandafir căzută din glastră. Ea se gândise că dacă Randal Craig s-ar îndrăgosti de o femeie, ar rămâne îndrăgostit toată viaţa de ea. Nu, nu putea fi un bărbat confortabil, aşa cum gândea Jill. Ea considera că n-ar fi tipul egoist de bărbat.

Pe de altă parte, dacă se căsătorea cu o femeie ca Melanie Fletcher, ar deveni un tip dur şi egoist. Poate Melanie l-ar face s-o iubească, dar în mod sigur nu i-ar răspunde pe măsură.

— La ce te gândeşti? o întrebă Jill, ai o expresie ciudată pe chip.

Linden aruncă petala la gunoi.

— Oare? zise ea grav.

Mă gândeam, de fapt, la accident.

După plecarea lui Jill, Linden îşi mai făcu o cafea. Avea de călcat o uniformă, nişte bluze, dar nu simţea nici cea mai mică dorinţă de a o face şi puse asta pe seama şocului suferit.

După o baie prelungită luă două aspirine şi se culcă.

Dar deşi trăsese draperiile, nu putu să adoarmă.

Răsucindu-se în pat, auzea vocile tinerilor din colţul străzii chiar sub fereastra ei. La un moment dat îi invidie. Aici nu cunoştea pe nimeni de vârsta ei, în afară de Peter Carbury şi de colegele ei asistente.

În apartamentul aflat sub al ei, cineva deschise un aparat de radio şi muzica ajunse până la ea.

Linden îşi îngrop capul în pernă. În cele din urmă, adormi chiar şi pe muzică.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, în afară de câteva zgârieturi la genunchi şi de umărul dureros, Linden nu mai simţi altceva. Soneria o trezi din visare. Era un tânăr într-o uniformă pătată de ulei, care-i spuse:

— Miss Templar? Unde vreţi să vă las scuterul?

— L-aţi reparat deja? exclamă ea.

— Este ca nou, miss. L-am lăsat pe trotuar,

deocamdată.

— Îl puteţi lăsa acolo. Ies imediat. A fost grav avariat?

— Nimic care să nu se poată repara.

— Vă mulţumesc că aţi rezolvat problema cu atâta promptitudine.

— Pentru puţin, miss. Dacă mai sunt probleme, vă rog să ne spuneţi.

Domnul Craig m-a rugat să mă asigur că este în stare bună; totul, desigur, va fi suportat de el.

Cei de la garaj făcuseră reparaţiile cu multă atenţie, în timp record; probabil că Randal era cel mai important client, îşi spuse cu un zâmbet.

Când plecă la vizite, o întâlni pe doamna Carbury, care ieşea dintr-o măcelărie.

— Am auzit că te ocupi de tânăra doamnă Craig, îi spuse femeia. Cum te împaci cu Adela Craig? o întrebă ea, părând interesată. O, mai bine nu-mi spune ştiu că ar fi o încălcare a etichetei.

Linden începu să râdă. Era evident că doamna Carbury n-o suporta pe Adela Craig şi era convinsă că şi ea simţea la fel.

— Randal şi Tom au fost colegi de scoală, continuă doamna Carbury. Randal a venit la noi în vizită de câteva ori. Ca băiat, a fost un pic ciudat, tăcut şi grav, dar foarte manierat. Îmi plăcea foarte mult până am auzit că avea nişte escapade scandaloase. Apoi, Tom a urmat altă scoală, iar Randal a fost trimis la Uppingham şi n-au mai ţinut legătura.

Au mai vorbit câteva minute, apoi doamna Carbury a plecat, invitând-o pe Linden la masă în prima seară liberă pe care o avea.

Era una din cele mai toride zile din an, iar după-amiaza o găsi pe Linden aşteptând sosirea pe lume a copilului familiei

Bralow. Acum o durea umărul şi mai tare, simţea nevoia să bea ceva rece şi să iasă din sala de naşteri. De

cealaltă parte a patului, bătrânul doctor Anderson îşi consulta ceasul.

Era ora opt când Linden părăsi casa acesteia şi-şi îndreptă spatele dureros. Rochia îi era udă de transpiraţie în spate, iar picăturile de sudoare i se scurgeau la tâmple.

Când ajunse la etajul la care locuia, fu întâmpinată de o vecină.

— Este pachetul dumitale, soră. Livrare specială. I-am spus comisionarului că nu ştiu când vii acasă, aşa că m-a rugat să-l iau eu.

Era un pachet subţire, pătrat, învelit în hârtie fină de cadouri. Linden citi adresa, care era corectă. Pachetul îi era adresat.

— Mulţumesc, doamnă Grant. Reuşi să-i zâmbească, deşi o durea tot corpul şi abia aştepta o baie fierbinte.

— Pari epuizată, soră, îi mai spuse femeia. Ai avut un caz greu? Apoi, spre disperarea lui Linden aceasta începu să vorbească despre naşterile sale. Linden aşteptă o ocazie ca să scurteze povestirile acesteia, dar trecură zece minute înainte de a o putea face politicos, fără s-o ofenseze.

— Soţul mea abia a făcut ceaiul, dacă doreşti, îi spuse.

— Mulţumesc, dar nu prea am timp, răspunse Linden şi intră imediat în apartament, după care se sprijini de uşă, răsuflând uşurată că scăpase.

Numai după ce făcu baie şi se schimbă, desfăcu pachetul acela misterios. În interior se afla o cutie vişinie cu litere aurii, cu trei perechi de ciorapi foarte eleganţi. Erau mult mai fini decât cei pe care-i purta de obicei, dar erau măsura ei. Nu găsi nicio carte de vizită.

După ce puse cutia deoparte, îşi spuse c-ar fi preferat o carte de vizită cu nişte scuze în locul ciorapilor. Dar era gestul la care se putea aştepta de la Melanie Fletcher. Căută numărul familiei Fletcher şi pe al lui Randal Craig.

Adela Craig răspunse la telefon. Sperând că vocea nu-i va fi recunoscută, îl ceru pe Randal.

— Cine îl caută pe Randal?

Linden fu obligată să-şi spună numele.

— Nu ştiu dacă este acasă, soră. Tăcere de câteva secunde, apoi femeia spuse: Randal nu este acasă.

— O, vreţi să-i transmiteţi că scuterul funcţionează perfect şi că-i mulţumesc?

— Sigur că da. La revedere, soră.

Linden plănuise să se ducă acasă în primul weekend, dar vremea ploioasă şi extrem de caldă o făcură să realizeze că nu va putea suporta drumul lung şi umiditatea ridicată. Melchester era la treizeci de mile de mare, aşa că vineri dimineaţa se trezi devreme şi plecă spre coastă, unde petrecu toată ziua la soare. Ar fi fost mai distractiv să fi mers însoţită, dar i-a fost bine şi aşa.

Sâmbătă dimineaţă o sună doamna Carbury s-o invite la o şedinţă, aşa că îşi petrecu dimineaţa la cumpărături. La ora şapte, cu părul proaspăt spălat şi aranjat, discret machiată, îmbrăcată într-o rochie verde, una din cele recent trimise de sora ei, dar fără nicio bijuterie, Linden coborî.

— Arăţi grozav, draga mea, îi spuse doamna Carbury. Vino să te prezint prietenelor. Bietul Peter a fost chemat la spital.

Era aproape nouă când s-a întors Peter. Părea obosit, chiar extenuat, şi realiză că făcea un efort să fie amabil.

— Bună, Linden! Am aflat că ai liber acest weekend, aşa c-am rugat-o pe mama să te sune. Am crezut c-ai plecat acasă.

— Nu puteam ajunge în condiţii bune la Londra pe căldura asta, zise ea zâmbindu-i. Tu ce-ai mai făcut, Peter?

El se încruntă.

— Am stat la căpătâiul unui băiat care a murit. Nu puteam face nimic pentru el. Dacă mama pune întrebări legate de acest caz, să schimbăm subiectul, da?

— Îmi pare rău, spuse ea. El ridică din umeri.

— Ar fi trebuit să mă obişnuiesc de acum cu astfel de cazuri.

— Cred că eşti foarte obosit, bănuiesc c-ai vrea să ne

vezi pe toţi plecaţi cât mai repede.

— Poate pe ceilalţi… da. Mama te-a invitat la picnic, nu? Oricum, te duc eu acasă, nu te las să te întorci pe scuterul tău, ca să nu răceşti. Bănuiesc că mama a uitat să-ţi spună. Luăm masa la casa noastră de vacanţă de la Northbeach, un loc liniştit unde nu ajung prea multe maşini. Sunt sigur c-o să-ţi placă.

— Sună tentant, dar…

— Este deja stabilit, Linden. O să luăm şi nişte copii cu noi.

Peter o luă pe Linden în maşina sa.

— Pune puloverul ăsta pe tine să nu răceşti, Linden, îi spuse.

Era o seară frumoasă căldura mai slăbise ca intensitate.

— Sună frumos, dar…

— Bine, atunci mergem.

Petrecerea s-a terminat pe la unsprezece, iar după plecarea celorlalţi invitaţi, Peter a luat-o pe Linden în maşina sa.

— Cred că eşti foarte obosit şi ai vrea să dormi.

— Este prea cald încă pentru somn.

Au mers în tăcere, iar când au ajuns într-un loc mai retras, Peter a tras maşina pe dreapta şi a oprit motorul. Probabil că Linden a simţit frisoane, pentru că el i-a atins uşor braţul.

— Ţi-e rece, Linden? a întrebat-o.

Ea a scuturat din cap.

Peter îi spuse după un moment de tăcere:

— Aici nu este nimeni prin preajmă, dar ştii ce repede se răspândesc zvonurile despre un medic şi o asistentă. Dar într-un asemenea cadru îmbietor, nici nu mai realizez că eşti asistentă.

Linden zâmbi amintindu-şi cum ar fi reacţionat sora ei la un astfel de compliment. De fapt, Louisei nu i-ar fi plăcut Peter deloc. O, draga mea, nu-mi plac aceşti bărbaţi care rămân cu mentalitatea unui şcolar până la vârste

înaintate, ar fi spus ea.

— Nu este normal, Peter, obiectă ea, că suntem forţate să purtăm acele uniforme tot timpul…

— Din contră, cred că uniformele voastre sunt apetisante, zise el foarte serios.

Linden începu să râdă.

După câteva clipe, el porni din nou motorul. Linden merse la culcare destul de tulburată. Simţea că prietenia cu Peter avansa mult prea repede şi că nu era bine din motive profesionale, dar şi personale. Îşi dori să nu fi acceptat invitaţia mamei lui.

Dimineaţa, Linden se grăbi la vizitele ei. Peter o aştepta cu scuterul în preajma casei, având şi maşina cu el. În timp ce el îi parca scuterul în spatele blocului, Linden se relaxă în maşină şi închise ochii.

Realiză cam târziu că Peter o scosese din oraş.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea o plimbare scurtă, înainte de a începe ziua, îi spuse el.

Au ajuns pe coastă după ora unsprezece, iar Linden a ajutat-o pe doamna Carbury să aranjeze şezlongurile pe plajă. Mai erau familii cu copii acolo, dar locul nu era prea aglomerat.

— Nu sta aici cu mine prea mult, draga mea, sunt convinsă că abia aştepţi să faci o baie în mare, îi spuse doamna Carbury.

— Da, este o zi minunată! spuse Linden.

— Bietul Peter, după oboseala de la spital, aceşti copii nu-i lasă nicio clipă de linişte! exclamă doamna Carbury îngrijorată. Eu şi soţul meu plănuiam înainte de moartea lui să trăim aici la pensionarea lui, dar iarna nu este prea plăcut. Când se va căsători Peter, mă voi duce la sora mea, undeva în sud. Este profesoară şi are o casă frumoasă la Brighton.

— Nu vă va lipsi Melchester? o întrebă Linden.

— Nu cred. Nu va mai fi la fel pentru mine, după moartea lui John.

Am rămas aici doar pentru Peter, pentru că n-am

găsit o menajeră bună să aibă grijă de el. Odată ce se va căsători, îmi voi continua şi eu altfel viaţa. Soacrele sunt mai preţuite dacă stau la oarecare distanţă.

— Cred că veţi fi o soacră ideală, îi spuse Linden.

Ştiu că nu este prea uşor să-ţi laşi fiul pe mâinile unei aiurite, care abia ştie să fiarbă un ou.

— Întotdeauna am încercat să evit să fiu prea posesivă. Eu şi John am fost fericiţi împreună şi ne-am iubit mult, dar acum băieţii sunt pe primul plan.

— ţi părinţii mei au fost la fel. Le-a plăcut mereu să ne aibă în preajmă, dar acum că am crescut, sunt fericiţi unul cu celălalt.

Băieţii veniră pe plajă lângă ele.

— Nu vreţi să faceţi baie, doamnă Templar? Apa este caldă şi bună, îi spuse Bobby.

ţi întrucât venise vremea mesei, doamna Carbury a pornit înainte cu copiii, iar Linden şi Peter au rămas câţiva paşi în urmă.

— Este un loc splendid, departe de căldura toridă a Londrei! exclamă Linden, în timp ce se plimbau pe malul apei.

Peter îi dădu cămaşa lui să şi-o pună pe umeri, pentru că soarele era foarte puternic acum, cu toate că bătea şi briza.

— Nu pari să ai mai mult de doisprezece ani, îi spuse el, văzând-o cum se oprea să culeagă scoici.

Copiii erau cu mult înaintea lor.

— Fii atentă, Linden, îi strigă el brusc, este o meduză chiar la picioarele tale. Linden se feri, dar călcă pe ceva tare ascuţit şi-şi pierdu echilibrul.

— Te-ai tăiat?

Erau foarte apropiaţi acum. Ea îi pusese din instinct o mână pe umăr, ca să se echilibreze. Peter avea pielea moale, netedă sub palma ei udă, şi-i simţi muşchii puternici.

— Nu, nu cred.

— Linden, murmură el, apoi o trase spre el şi o

sărută.

— Unchiule Peter! strigară copiii în clipa aceea.

Peter îi dădu drumul şi-şi continuă drumul pe plajă.

— Uite ce-am găsit! strigară copiii venind în fugă spre ei.

— Un crab, nu? Peter examină crabul pe care Bobby îl pusese într-o găletuşă. Copii, Linden are ceva la un picior, lăsaţi-mă să văd ce este.

Se aşezară pe nisip.

— Îţi curge sânge? o întrebă Bobby.

Linden îi zâmbi, luată prin surprindere de cele întâmplate. Peter îngenunche să vadă ce era.

— Nu te-ai tăiat, spuse el în cele din urmă.

— Copiii de la şcoală au găsit un cadavru în mare anul trecut, le spuse Bobby, care avea o aplecare spre macabru. Spuneau că stătuse mult în apă, pentru că…

— Ce vrei să faci cu crabul? îl întrebă Linden.

Bobby intenţiona să facă un acvariu, dar au reuşit să-l convingă că acel crab va fi mai fericit în mediul său.

Toată după-amiaza, Linden a fost conştientă că Peter abia aştepta un moment pentru a-i vorbi. Din fericire, copiii nu s-au mai depărtat niciun moment. Ştia că va trebui să se confrunte cândva cu el, dar acum era prea confuză şi nu ştia cum să-i răspundă.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, Linden ar fi fost sigură că sărutul fusese doar impulsul unei zile frumoase de vară şi al unei atracţii nesemnificative. Dar din cauza legăturii lor profesionale, lucrurile erau mai complicate, iar Peter ştia acest lucru. Examinând sărutul lui cu oarecare detaşare, nu putu să determine clar ce simţise. Cu siguranţă, nu-i displăcuse; dar, de fapt, niciunei fete nu-i displăcea să fie sărutată de un tânăr atrăgător pentru care avea deja sentimente de prietenie. Pe de altă parte, nu simţise ceva special, nicio accelerare a bătăilor inimii.

Simţindu-se urmărită de doamna Carbury, Linden nu se mai simţi în largul ei. Oare îi văzuse îmbrăţişaţi? Pentru prima oară, înţelese în adevăratul sens remarca doamnei

Carbury despre ce se va întâmpla după căsătoria lui Peter.

O, dar era absurd! îl cunosc abia de câteva săptămâni, se gândi ea.

Dar pe drumul spre casă descoperi că-i era greu să se mai poarte ca de obicei şi se gândi la o scuză plauzibilă pentru cazul în care doamna Carbury ar fi invitat-o să-şi petreacă seara cu ei.

— Desigur vei cina cu noi, Linden, o şi auzi când intrară în Melchester.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, dar i-am promis colegei mele Jill, că vom cina împreună. M-am bucurat mult de aceste zile, oricum.

Peter o duse acasă fără niciun comentariu, iar ea reuşi să-l convingă să n-o conducă până la uşă. Văzând cum îi face semne de pe trotuar, Linden avu sentimentul că şi el răsuflase cumva uşurat că n-o va vedea prea curând.

Luni, vremea se strică. Era tot cald, dar plouă cu găleata şi tună. Pe la prânz, cerul era complet întunecat, iar Linden îşi petrecu după-amiaza la cinema.

Seara se ocupă cu treburile casnice, dar pe la zece evită să răspundă la telefon sau la uşă, de teamă să nu fie Peter.

Dar miercuri noaptea telefonul ei sună insistent. În cele din urmă, răspunse.

— Sora Templar la telefon.

— Sunt Randal Craig. Poţi veni imediat? Paula a avut un accident.

Linden se trezi numaidecât.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

— A căzut pe scări; se pare că nu s-a lovit, dar cred că s-a declanşat naşterea.

— N-o lăsaţi să intre în panică, vin în cincisprezece minute. Începu să se îmbrace.

Capitolul 1

Probabil că Randal a auzit scuterul apropiindu-se, deoarece îi deschise uşa înainte ca ea să sune. Îmbrăcase un halat de mătase maro peste pijama, avea părul ciufulit,

dar părea calm şi gata să ajute.

— Ai venit cu viteza gândului, spuse el.

— Sunt obişnuită să plec din casă în mare viteză, zise Linden. Cum se simte?

— Pare speriată, şi, din păcate, Andrew este plecat.

— Plecat? repetă Linden.

— Da, a trebuit să plece din oraş şi a sunat-o cu puţin înainte de accident, ca să-i spună că va rămâne acolo peste noapte. Când se îndreptau spre camera Paulei, apăru doamna Craig. Şi ea îşi pusese în grabă capotul, iar părul îi era strâns cu o banderolă. Fără machiaj, dată cu cremă, părea mai bătrână, cu pielea lăsată.

— Ce se întâmplă? întrebă. Apoi, văzând-o pe Linden, repetă întrebarea. De ce nu m-aţi trezit mai devreme?

— Paula crede că s-a declanşat naşterea, Adela, îi spuse Randal rece.

— Ai trimis după doctor?

— Am considerat că sora Templar va şti cel mai bine dacă este cazul.

Doamna Craig îi aruncă o privire tăioasă.

— Randal, ar fi trebuit s-o vadă doctorul.

Linden auzi un geamăt din cealaltă încăpere.

— Mă duc acolo, spuse ea repede. Apoi, când doamna Craig vru să vină cu ea, o opri: este mai bine să mă duc singură.

Paula era în pat şi răsuflă uşurată când o văzu.

— Îmi pare rău că te-am trezit la ora asta, murmură. Am făcut o prostie… trase aer adânc în piept şi strânse în mâini pătura.

Linden se aşeză pe pat şi aşteptă ca pacienta ei să se relaxeze.

— De ce ai căzut pe scări? o întrebă fără urmă de îngrijorare.

Paula mai trase o dată aer în piept şi-i spuse:

— Nu puteam să dorm, aşa că am coborât să fac un ceai.

Din fericire, nici Randal nu dormea. M-a auzit căzând

şi m-a adus în pat.

— Aşa că ai rămas fără ceai, glumi Linden. Îi luă pulsul Paulei. Vrei puţin ceai acum?

— O, da, dacă se poate. Soră… crezi că sarcina mea va avea de suferit?

— Nu. Se poate grăbi un pic, dar micuţii sunt destul de rezistenţi, o asigură ea. Stai liniştită puţin, şi-ţi pregătesc ceaiul. Doamna Craig se agita impacientată, iar Randal fuma nervos în faţa uşii.

— Ei bine? o interpelă doamna Craig.

— Nu este încă nevoie de doctor, zise Linden încet. Apoi se întoarse spre Randal: vreţi să-mi aduceţi trusa din scuter? Am lăsat-o acolo.

— Imediat, zise el şi porni pe scări.

— Ar fi bine să vă duceţi la culcare, doamnă Craig, spuse Linden. Naşterea s-a declanşat, dar vor mai trece ore până când…

— Să mă culc? Cum poţi spune asta, soră? Vreau să-mi văd nora!

— Foarte bine, dar numai pentru câteva minute, are nevoie de odihnă, zise Linden cu calm.

Doamna Craig se strecură în dormitorul Paulei.

— Ar fi trebuit să mă chemi imediat, Paula, zise ea pe un ton autoritar. Nu înţeleg de ce l-ai trezit pe Randal.

Întrucât era evident că Randal nu-i povestise mamei vitrege ce şi cum se întâmplase, şi mai ales nu-i spusese nimic despre accident, Linden speră că Paula nu va face referire la el. Nu era momentul să i se ţină o predică despre faptul că fusese neatentă. Din fericire, Paula nu spuse nimic.

— Cum te simţi? o întrebă soacra.

Drept răspuns, Paula îşi trase pătura cât mai sus, până la gât, şi-i aruncă o privire disperată lui Linden.

— Cred că trebuie să-l chemăm imediat pe doctor, decretă doamna Craig.

Linden o ignoră pe moment, apoi spuse cu un ton autoritar:

— Nu trebuie să vă faceţi probleme, doamnă Craig. Îl voi chema pe doctorul Henderson, dacă va fi nevoie. Acum, n-are ce face. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să încep pregătirile pentru naştere.

Pe moment, se gândi că Adela Craig va refuza să iasă din cameră. Dar strângând din buze, acea acritură ieşi fără comentarii.

— O, draga mea, sunt sigură că este furioasă, dar n-am chef de spectatori, zise Paula. Mi-aş fi dorit ca Andrew să fie aici.

— Nu-i nimic, o să-l iei prin surprindere, o încurajă Linden şi-şi deschise trusa.

Se auzi o bătaie în uşă şi Linden îl văzu pe Randal aducându-i lucrurile.

— Te mai pot ajuta cu ceva, soră? o întrebă el.

— E Randal? îl pot vedea un minut? întrebă Paula.

Randal vârî capul pe uşă după ce primi încuviinţare de la

Linden. Apoi îi zâmbi Paulei.

— Te simţi mai bine? o întrebă.

Ea încuviinţă.

— Da, mult mai bine. Randal, te-aş putea ruga s-o ţii departe pe Adela de camera asta o vreme?

— Sigur că da. O să-l sun pe Andrew, să-i dau vestea. Va fi aici în câteva ore.

— Nu-l suna. Îşi va face probleme pe drum; aş vrea ca mâine, când ajunge, să găsească copilul în leagăn!

El o privi pe Linden.

— Cred c-ar trebui să-i spunem, Paula.

— De ce? Doar nu se poate întâmpla nimic rău, nu-i aşa, soră?

— Nu, sigur că nu, zâmbi Linden. Dar soţul tău ar putea fi îngrijorat dacă n-o să-i spună nimeni.

— Bine, zâmbi Paula, dar atenţionează-l să conducă atent! Randal înclină din cap şi o bătu pe umăr în semn de încurajare.

— Te las acum, voi fi în apropiere, soră, dacă ai

nevoie de mine.

Era ora şase şi se iveau zorile când Linden auzi maşina doctorului oprind în faţa casei.

O oră mai târziu, copilul îşi încercă plămânii.

— Ce zici de fiica ta, draga mea? îi spuse doctorul Henderson Paulei.

— O, cât este de frumoasă! Mulţumesc mult, doctore.

— Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti, ci surorii Templar. Eu n-am avut niciun rol în naşterea asta.

Puteam sta acasă.

Ridicară transperantele şi razele soarelui se strecurară în încăpere, când Linden îşi scoase masca şi halatul.

Doctorul plecase, iar Adela Craig îşi inspectase nepoata, dar Randal nu apăruse încă.

— Cred c-ar fi bine să dormi puţin, doamnă Craig, zise Linden.

— Sunt prea fericită ca să pot dormi, spuse Paula.

— Cu toate astea, trebuie să te odihneşti, draga mea, zise Andrew care ajunsese şi-şi ţinea fiica în braţe.

— Vă las acum, să vă odihniţi cu toţii, le spuse Linden. Trebuie s-o faceţi, altfel plânsetele copilului vă vor exaspera.

Când începu să coboare scările, Randal o aştepta.

— Bună dimineaţa, îi spuse ea. Vă puteţi vedea nepoata, dar pentru scurt timp.

— O voi face mai târziu, spuse Randal. Acum, te rog să vii aici un moment. Îi luă trusa, o aşeză pe un scaun şi o conduse spre încăperea unde stătuse la ultima ei vizită aici. Mirosea a cafea proaspătă.

— Ai nevoie de un mic dejun bun, după ce ai muncit toată noaptea, îi spuse el cu fermitate. Am cerut să se aducă şuncă şi ouă.

— Sună grozav, spuse Linden realizând brusc în clipa aceea cât îi era de foame.

— Te deranjează dacă fumez? o întrebă el, aşezat de cealaltă parte a mesei.

Ea scutură din cap.

— Ce se întâmplă acum? Ai liber restul zilei?

— Nu; probabil o să dorm câteva ore, apoi mai am câteva vizite. Mă întorc după-amiază la cumnata dumitale.

— Probabil eşti mai puternică decât pari, îi spuse el.

— Par atât de fragilă?

— Fragilă pentru a avea nevoie de câteva ore bune de somn.

— Dorm de-ajuns, dar la alte ore decât ceilalţi.

Menajera aduse nişte farfurii acoperite pe o tavă. Randal o urmări mâncând cu poftă, dar îi era atât de foame că nu-i mai păsa.

— De ce ţi-am displăcut atât de mult în primele două săptămâni? o întrebă el brusc.

Linden îl privi, luată prin surprindere.

— Cred că v-aţi imaginat, zise ea evaziv. De ce să-mi fi displăcut?

El zâmbi cu aceeaşi aroganţă.

— Din diferite motive. Mai doreşti cafea?

— Da, vă rog. Poate atitudinea dumitale din tren mi-a displăcut.

— O, acea călătorie! exclamă el cu subînţeles. Ce mai face curtezanul tău?

— Nu ştiu, zise Linden scurt.

Randal începu să râdă.

— Cel pe care l-am văzut sărutându-te.

Pe moment, se simţi tentată să-i spună adevărul, dar se abţinu.

— Poate nici dumneata nu te-ai fi simţit prea confortabil dacă ţi-ar urmări careva felul în care-ţi iei rămas-bun.

— Din fericire, eu nu-mi iau rămas-bun la modul prea călduros…

Linden puse şerveţelul pe masă şi se ridică.

— Mulţumesc pentru masă, domnule Craig, trebuie să plec, mă grăbesc.

El o conduse la uşă.

— Cum merge scuterul? o întrebă. Vreo problemă?

— Nu am probleme, mulţumesc, am sunat să vă mulţumesc, dar nu eraţi acasă.

— Adevărat? Mason nu mi-a spus nimic.

Linden aproape îl corectă. Poate doamna Craig uitase să-i transmită mesajul ei. Sau îl ignorase deliberat?

— Mulţumesc încă o dată pentru reparaţie.

Sper că n-a fost prea stricat.

— Îţi datorăm mai mult decât reparaţia scuterului, îi spuse el ţinându-i mâna. Linden se întrebă cum putea oscila acest bărbat între a fi foarte antipatic şi foarte simpatic.

În seara aceea sună Peter, care voia s-o scoată la o plimbare.

— Peter, n-am dormit toată noaptea, s-a născut copilul familiei Craig. Trebuie să mă culc devreme, îi explică.

— Este nouă şi jumătate; o plimbare de jumătate de oră nu poate să-ţi facă decât bine.

— Mai am treabă de făcut; să mă spăl pe cap şi multe altele. În altă seară, poate.

Se făcu tăcere, apoi Peter zise:

— Încerci să mă eviţi?

— Ce idei ai! exclamă ea.

— Atunci, te sun spre sfârşitul săptămânii, spuse Peter.

— Bine. Noapte bună, Peter.

N-a mai avut cum să ajungă acasă la Craig în ziua aceea, dar a doua zi devreme i-a făcut o vizită Paulei, care voia să coboare din pat şi era într-o stare de spirit foarte bună.

— Doar doctorul Henderson poate să spună când.

Linden pregăti baia copilului, şi o duse în dormitor, pentru ca Paula să urmărească procedurile, apoi apăru şi Randal.

— O, intră te rog. Tocmai la timp ca s-o vezi pe Jennifer la prima ei baie.

— Vă deranjez dacă rămân? întrebă el.

— Nu, deloc.

Randal trase un scaun şi se aşeză. Era îmbrăcat sport şi Linden presupuse că nu se ducea la birou.

Linden îşi scoase ceasul de la mână şi începu să dezbrace nou-născutul. Aceasta tocmai începea să prindă viaţă după primele zile de lene şi o privi curioasă.

Linden nu mai ştia de câte ori îmbăiase un nou-născut, dar în dimineaţa asta nu se mai simţea atât de sigură pe sine. Ştia că i se întâmpla asta din cauză că Randal o urmărea.

— Este încă foarte congestionată, este bine soră? o întrebă Paula.

Linden începu să râdă. Când îi desfăcu scutecul, copila începu să plângă.

— Vrei s-o ţii în braţe puţin, domnule Craig?

Randal acceptă copilul imediat şi începu să-l mângâie pe spate.

Copila se opri, nedumerită, îl privi cu ochii măriţi, apoi aţipi din nou. Randal o privi amuzat pe Linden. Dar apoi se răsuci şi udă cu salivă cămaşa lui Randal, care scoase o batistă din buzunar şi se şterse fără o vorbă.

— Bine ţi-a făcut, Randal! spuse Paula. Dacă te consideri aşa de expert la sugari, poţi să ne ajuţi spre ora două dimineaţa. Andrew a stat toată noaptea cu ea în braţe.

Se auzi o bătaie în uşă şi apăru menajera.

— A venit miss Fletcher, doamnă Craig. S-o aduc aici?

Paula o privi intrigată pe Linden.

— O pot vedea, sau nu este bine?

— Da, este admis, dar nu pentru mult timp. Curând, Jennifer va trebui hrănită.

Paula se privi în oglindă.

— Nu vreau să arăt ca o lăuză…

Melanie intră în cameră, aducând un miros puternic de parfum scump. Purta o rochie neagră, cu o mimoză la

cordon, şi pantofi asortaţi.

— Draga mea, ce bine îmi pare că te văd din nou! exclamă ea cu prefăcătorie. Cum te simţi? Puse pe masă o cutie cu flori.

— Minunat. Ce flori grozave! spuse Paula admirând florile albe cu pete roşii. Desfăcu panglicile aurii şi ridică apoi capacul cutiei. În interior se afla cel mai elegant şal Shetland, ca nişte funigei. O, Melanie, e atât de frumos! Mulţumesc!

— Cum ţi se pare Jennifer? o întrebă Randal.

Melanie se întoarse spre el zâmbindu-i.

— Bună, Randal. Apoi o privi pe Linden şi copilul. Bună dimineaţa, soră.

— Bună dimineaţa. Linden se întoarse spre Paula. Dacă o ţineţi o să-i curăţ cădiţa.

— Vrei să arunc eu apa? se oferi Randal. El ridică încet cădiţa de plastic şi aşteptă ca ea să iasă în camera alăturată.

Aruncă apa din cadă, iar Linden o clăti şi o puse într-un dulap.

— Toată ziua eşti aşa de ocupată? o întrebă el.

Linden încuviinţă.

Randal o urmări cum completează fişa copilului şi o pune pe dulap.

— Pot să-ţi ofer o cafea înainte de a pleca?

— Mulţumesc, dar trebuie să plec chiar acum. Linden se uită la ceas. Mai am două vizite de făcut înainte de ora prânzului.

Când Linden apăru în camera copilului, Melanie se ridică.

— Trebuie să plec, dragile mele, nu vreau să vă obosesc. Jennifer este atât de scumpă! Atinse uşor obrazul copilului cu degetul.

Totul doar pentru a-l impresiona pe Randal. Linden plecă, şocată de cât de mult îi displăcea Melanie.

Aflând din programare că trebuia să treacă pe la doamna Howlett, Linden ştiu că trebuia să dea din nou

ochii cu Peter.

Iris Howlett era un caz problemă. Avea doar nouăsprezece ani şi afirmase răspicat că nu doreşte copilul cu care era însărcinată. Refuzase să participe chiar şi la orele de relaxare de la clinică, iar Linden suspectă că nu luase nici vitaminele la care avea dreptul. Când Linden o vizitase, tânăra era tristă ori plictisită.

Uşa fu deschisă de un bărbat cu o claie de păr buclat, în salopetă de mecanic. Părea nervos şi sâcâit, dar se simţi imediat mai relaxat când o văzu.

— Este sus, soră. Am vrut să te sun mai devreme, dar nu m-a lăsat. Casa era dezordonată şi murdară; o aştepta o seară obositoare.

O găsi pe Iris în pat, cu ochii măriţi de teamă, cu buzele tremurând. Când o văzu pe Linden, nu mai putu să-şi ascundă teama.

— Să chem doctorul, soră? întrebă soţul ei.

Iris o prinse de mână.

— Nu-l lăsa să intre, jură că nu-l laşi!

Linden îşi eliberă braţul.

— Da, cred c-ar fi bine să-l suni pe doctor, domnule Howlett. Şi pune un vas cu apă pe foc.

Când sosi Peter, Linden făcuse ordine în cameră şi făcuse un pătuţ pentru copil. Iris o rugase să deschidă o casetă în care Linden avu surpriza să găsească lucruşoare pentru copil.

Când coborî să ia apă, Linden îl găsi pe Tom Howlett cu o vestuţă de nou-născut în mână.

— Nu mi-am închipuit că are toate astea, zise el cu adevărat impresionat. Apoi, ridicând privirea, o întrebă: o să fie bine, soră, nu?

Linden îl asigură că nu se va întâmpla nimic anormal şi-i dădu mici sarcini pentru a-l ţine ocupat. Comportamentul ciudat al lui Iris Howlett era tot mai greu de intuit.

Copilul s-a născut la miezul nopţii; semăna foarte mult cu tatăl său. Linden îl înveli într-un prosop curat şi-l

puse lângă mamă. Pe moment, chipul femeii se lumină de mândrie şi de fericire, dar aproape instantaneu, întoarse faţa şi fixă peretele.

Peter ridică uimit din sprâncene, iar Linden făcu un gest de uimire.

Când coborî, îl găsi pe Tom Howlett cu o scrumieră plină în faţă, strângând marginea mesei. El sări în picioare.

— Este bine?

— Ai un fiu sănătos, domnule Howlett.

— Dar Iris?

— Iris s-a descurcat foarte bine. Poţi urca la ea.

Omul urcă treptele câte două. Peter coborî imediat, destul de încruntat.

— Ai idee ce se întâmplă cu oamenii ăştia?

Linden îi spuse pe scurt ce ştia.

— Hm… ar fi mai bine să discut cu Howlett, zise el îngândurat. Pare un om de înţeles.

După câteva clipe, coborî şi Tom Howlett.

— Ar dori o ceaşcă de ceai, mormăi el.

— Da, cred că tuturor ne-ar prinde bine una, zise Peter. O privi cu subînţeles pe Linden, care încuviinţă şi-i lăsă singuri.

Iris era aplecată asupra pătuţului când intră Linden. Când auzi uşa, se retrase cu un aer aproape vinovat şi o privi sfidător pe Linden, de parcă ar fi vrut s-o oprească să comenteze.

Fără machiajul exagerat pe care şi-l aplica de obicei, cu părul lăsat liber, părea mult mai tânără decât anii ei şi mai vulnerabilă. Linden se ocupă de copil, pregătindu-l pentru noapte, iar Tom Howlett le aduse câte o cană de ceai. Linden observă că Iris îşi muşca buzele şi că avea lacrimi în ochi.

— Poftim, doamnă Howlett. Nu cred că nou-născutul te va deranja peste noapte, aveţi amândoi nevoie de un somn bun, zise Linden cu blândeţe. Ştia că imediat ce va ieşi din încăpere Iris va izbucni în lacrimi, dar nu era momentul acum să afle motivul.

Peter o aştepta pe hol şi după ce Linden îi spuse lui Tom cum să se ocupe de copil, plecară împreună.

— Ai aflat de ce era acea situaţie tensionată? îl întrebă.

Afară era cam rece.

Peter îşi scoase pipa şi scotoci prin buzunare după chibrituri.

— Cred că da, zise el. Nu mi s-a confesat de la început, dar i-am spus că pentru ca fiul lui să pornească bine în viaţă, soţia lui trebuie să fie liniştită. Vino cu mine la maşină să vorbim, aici e prea frig.

Linden îşi puse trusa pe scuter şi-l urmă în maşină. Peter aprinse lumina din interiorul maşinii, apoi spuse:

— Este ceva destul de obişnuit. Din cât am înţeles, au fost destul de îndrăgostiţi unul de altul la început, dar nu s-au grăbit să se aşeze, să aibă o familie. Apoi, ea a rămas însărcinată şi când au realizat că vor trebui să se căsătorească imediat, lucrurile au început să meargă prost. S-au simţit încorsetaţi, cred.

— Pot să înţeleg asta, zise Linden, dar dacă tot s-au decis să se căsătorească…

— Părinţii lui Iris au înrăutăţit lucrurile, tratându-l pe Tom de parcă ar fi cel mai rău om de pe lume. Aveau unele justificări, dar în loc să se gândească să rezolve situaţia în binele tuturor, au continuat să-l atace până când în final el şi-a pierdut răbdarea şi le-a spus că se însoară cu fiica lor doar pentru copil, dar că-şi doreşte să n-o fi cunoscut vreodată. Iris l-a auzit, şi de atunci abia îşi vorbesc.

— Înţeleg, zise Linden, nu este prea încurajator, nu?

— Mă tem că nu.

Howlett susţine că a făcut totul s-o convingă că n-a vorbit serios atunci, dar ea refuză să-l asculte.

— Cu toate astea, cred că-l iubeşte încă, spuse Linden gânditoare. Cum s-o facem să creadă că o iubeşte?

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta de zeci de ori, zise Peter cu blândeţe, atingându-i mâna.

Absorbită de problemele familiei Howlett, Linden

uitase problemele ei personale. Acum, văzând chipul lui Peter, realiză că era prea târziu pentru orice tactică de a-l evita.

— Cred c-ai înţeles duminica trecută ce simt pentru tine, Linden, zise el cu glas scăzut. Ştiu că sentimentele au apărut poate prea repede, dar niciunul din noi nu mai este adolescent. Crezi că… vei simţi la fel pentru mine?

Linden se uită la mâna aşezată peste mâna ei.

— Peter, ce moment ţi-ai ales!

— Ştiu, dar nu mai suport nesiguranţa, Linden, zise el cu capul plecat. Se lăsă o pauză lungă şi încordată, în timpul căreia Linden nu se putea gândi la nimic, decât că era trecut de ora unu şi că amândoi ar fi trebuit să se odihnească acum.

— N-am înţeles nimic duminică, reuşi să spună în cele din urmă. M-am gândit doar că simţi… Linden roşi, simţindu-se neajutorată.

— Ei bine, acum când ştii despre ce vorbesc, ce spui? insistă el cu blândeţe. Apoi, brusc, deveni impacientat; la naiba! De ce am ales locul acesta pentru o declaraţie? Dacă te voi săruta acum, ar putea să ne facă cineva raport pentru comportament neprofesional. Chiar şi cucuvelele abia aşteaptă un prilej de bârfă în cartierul ăsta!

Peter părea atât de comic în indignarea lui, încât Linden pufni în râs.

— Probabil nici n-ar trebui să stăm împreună în maşină la ora asta. Este mai bine să plec, conchise ea.

— Când ne mai întâlnim, Linden?

— Nu ştiu, mai bine sună-mă.

— Bine, te voi suna. Noapte bună, draga mea. El nu-i dăduse încă drumul la mână şi când deschise portiera, se aplecă şi-i sărută mâna.

Capitolul 8

A fost un efort de voinţă a doua zi pentru Linden să se trezească la ora stabilită. Se culcase la ora două şi-i mai luase încă o oră să adoarmă. Privindu-se în oglinda de la baie, observă că avea cearcăne adânci.

Când ajunse la familia Craig, Randal o aştepta pe treptele de la intrare.

— Eşti foarte obosită, îi spuse.

— M-am culcat foarte târziu, zise Linden pe un ton rece. N-avea chef de tonul lui autoritar în dimineaţa asta.

Copila abia fusese hrănită şi Linden nu consideră că putea fi deranjată din somn pentru a fi spălată.

— Cred că poate fi scoasă afară, să doarmă. I-aţi cumpărat cumva un leagăn?

— Da, l-a pregătit Randal. Nici nu s-a dus la biserică din cauza asta.

— O s-o duc acolo, în acest caz, spuse Linden, înfăşurând copila într-un sal.

Randal ieşi din altă încăpere tocmai când ducea copila într-un leagăn.

— O să-ţi arăt drumul spre grădină, se oferi el, deschizându-i uşa.

— Veţi fi undeva prin preajmă? îl întrebă Linden când ajunseră pe terasă.

— Da, voi sta acolo.

Linden alese un loc cu umbră şi aranjă capacul căruţului.

— Te aşteaptă o cafea, îi spuse Randal.

— Mulţumesc, dar chiar n-am timp să…

— Zece minute nu-ţi vor afecta programul. Vino şi stai puţin aici. O prinse uşor de cot şi o conduse spre un balansoar. La ce oră te-ai culcat?

— La ora două. Chiar îţi interoghezi toate cunoştinţele care nu arată odihnite într-o zi, domnule Craig?

El o privi amuzat.

— Te inflamezi repede, nu-i aşa, miss?

— Nu întotdeauna, răspunse ea.

— Ce te-a făcut să alegi meseria asta? o întrebă el.

— Restul activităţilor de asistenţă sunt pentru foarte multe asistente.

Asistentul maternal este mai independent decât dacă

ar lucra în spital.

— Şi căsătoria? Cum te vei descurca?

Linden îi evită privirea.

— Nu m-am gândit încă la căsătorie.

— Dacă te măriţi, vei continua să lucrezi?

— Asta ar depinde de punctul de vedere al soţului meu, nu?

— Chiar ar depinde? zise el foarte autoritar. Am crezut că pentru femeile de astăzi căsătoria nu este de-ajuns.

— Spun din nou că depinde de soţii lor. Vă deranjează soţiile care au astfel de slujbe, domnule?

— Nu mi-ar plăcea să vin acasă şi să-mi pregătesc singur mâncarea, recunoscu el.

— Oricum, n-ar fi cazul în situaţia dumitale, sublinie ea.

— Poate că nu, dar tot personalul nu poate suplini o soţie.

Linden lăsă jos ceaşca de cafea.

— Mulţumesc pentru cafea, domnule Craig. Dacă începe copila să plângă, o poţi întoarce. De cele mai multe ori, se rezolvă.

Se ridică să plece, dar auziră voci din sufragerie şi Adela Craig apăru pe terasă, urmată de fiul ei şi de Melanie. Fuseseră la biserică, întrucât doamna Craig avea o carte de rugăciuni.

— Bună ziua, soră. Cum merge soţia mea?

— Foarte bine, domnule Craig. Am scos-o pe Jennifer în grădină, zise Linden zâmbind. Era conştientă că atât Adela Craig cât şi Melanie, observaseră cele două ceşti goale de cafea.

Ca de obicei, Melanie arăta excepţional, într-un costum liliachiu cu pălărioara din violete de Parma.

— Am fost invitată la masă, Randal, spuse ea, după ce Andrew se duse să vadă ce-i face odrasla. Tata a plecat pentru tot weekendul, aşa că sunt liberă.

— Cred că Paula va fi fericită să te vadă, abia

aşteaptă să vorbiţi, spuse el. Când se va putea ridica din pat? o întrebă pe Linden.

— Doctorului Henderson îi place ca pacientele să stea în pat opt zile după naştere, răspunse ea.

Doamna Craig se aşează şi-şi scoase mănusile.

— Va trebui să angajăm o dădacă, Randal, sublinie ea. Copila a plâns toată noaptea, iar Andrew n-a dormit deloc. Nu se poate sacrifica la infinit.

— Mai ales când zilele îi sunt atât de solicitante, adăugă Randal.

Doamna Craig se crispă.

— Nu este corect nici pentru Paula. Sunt sigură că sora Templar este de acord că un somn bun este esenţial pentru sănătate. Vom fi cu toţii afectaţi dacă nu ne vom putea odihni.

— Din moment ce sora Templar munceşte zi şi noapte, nu ne poate privi cu simpatie, replică el sec.

Linden nu voia să fie implicată într-un conflict de familie, aşa că se scuză şi plecă. Când ajunse la capătul aleii, o auzi pe Melanie spunând:

— Aţi băut cafeaua în doi? Dacă nu eşti atent, ţi se va sui în cap!

Când Linden se duse acasă, găsi o scrisoare pe covorul de la intrare. Nu era ştampilată şi scrisul nu-i era cunoscut. Uimită, o deschise şi scoase o singură foaie de hârtie. Era datată cu o zi înainte şi semnată.

„Al tău Peter”.

„Scumpă Linden.

Iartă-mă că am devansat lucrurile aseară şi mai mult m-am încurcat, ca un catâr ce sunt. Am ştiut de când te-am văzut prima dată că eşti o persoană specială. Sunt conştient că un medic ca mine nu este o partidă, dar te iubesc şi sunt sigur că te-aş face fericită.

Sunt conştient că am devansat lucrurile cam mult, aşa că dacă vrei, nu voi mai spune nimic o vreme”.

Linden citi scrisoarea de două ori, apoi o vârî în buzunar şi se îndreptă spre bucătărie să pună ibricul pe

foc. Înainte, ori de câte ori fusese cerută de soţie ştiuse să refuze, dar acum îi era atât de greu. De data asta, nu era sigură pe sentimentele ei. Era dragoste, acea dragoste care se presupune că va dura toată viaţa, sau ceva trecător? Cunoştea colege care în faţa altarului realizaseră că nu-l iubeau pe bărbatul respectiv. Ce simţea de fapt faţă de Peter? îl plăcea, îl respecta, era atrasă de el? Dar dragostea?

Vineri după-amiază, Linden era de serviciu la clinică, alături de Jill.

— Nu arăţi prea bine, draga mea, îi spuse Jill.

— Am o uşoară durere de cap, admise Linden.

— Mai bea o ceaşcă de ceai. Apropo, am fost la celebra familie Craig în locul tău, ieri.

Linden o privi surprinsă.

— Şi?

Jill îşi drese glasul şi scoase o cutie de aspirină.

— Uite, ia două din astea, o sfătui. Ei bine, am impresia că tânăra doamnă Craig a avut opinii diferite faţă de formidabila ei soacră. Era cu lacrimi pe obraji, iar pe mine bătrâna m-ar fi ucis pe loc cu privirea, dacă ar fi putut.

— Care a fost motivul?

— Problemele curente. Poate bucătăreasa a stricat supa, sau poate copilul le-a făcut probleme.

Linden înghiţi tabletele cu puţin ceai. Ştia că durerea de cap era mai mult emoţională decât fizică. Biletul lui Peter o chinuia încă. Fusese frumos din partea lui să se ofere să continue prietenia, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Linden ştia că nu va fi posibil.

Oftă şi începu s-o ajute pe Jill să aranjeze saltelele de exerciţii.

— Mai era cineva la familia Craig? o întrebă peste umăr.

— N-am văzut pe nimeni. Apoi Jill se întoarse spre ea; dar de ce mă întrebi?

— Mă întrebam dacă domnul Craig era acasă.

— Care domn Craig?

— Soţul, desigur, răspunse Linden şi luă tava.

Jill o urmă cu ibricul.

— Îl vezi des pe Randal Craig când te duci acolo?

— Nu prea, răspunse Linden. Dar pe miss Fletcher o văd tot timpul.

Dar Jill nu putea fi înşelată aşa de uşor.

— Linden, sper că nu te-ai îndrăgostit de el?

— De cine? De Randal? răspunse Linden, alarmată. Ce idei îţi vin!

— Chiar aşa? Păreai foarte veselă zilele trecute.

— Nu el era motivul, reuşi Linden să râdă. Jill, de ce îl consideraţi toate irezistibil? O, dar cât este ceasul? Trebuie să plec!

— Nu te-am supărat, nu? o întrebă Jill. Nu-mi place să te văd ca acum.

Linden zâmbi.

— Mulţumesc, Jill. Pot să am grijă de mine.

Dar apoi, mergând spre casă, trebui să admită că îngrijorarea prietenei ei nu era chiar lipsită de temei. Cumva, Randal Craig reuşise s-o facă să-şi uite antipatia iniţială faţă de el şi devenise conştientă de magnetismul lui.

Era un bărbat atrăgător, care te făcea să-ţi bată inima mai repede, dar asta nu însemna că erai în primejdie să te îndrăgosteşti de el, îşi spuse ea.

Dar a doua zi, în timpul vizitei la Paula, nu putu să nu se întrebe dacă cumva Randal este acasă şi posibilitatea să-l întâlnească o făcu să-şi schimbe uniforma, să-şi pieptene părul, să se machieze discret.

Paula era în grădină când a ajuns Linden. Se odihnea pe un şezlong pe terasă şi arăta foarte bine îmbrăcată într-un capot elegant.

— Mă întrebam dacă vei veni astăzi. Gata cu graba? întrebă ea zâmbind.

— Deocamdată, îi răspunse Linden, apoi o întrebă; cum te simţi?

— O, bine, zâmbi Paula, dar zâmbetul îi pieri destul de repede şi chipul îi deveni rigid ca al unui om supărat.

Linden se îndreptă spre căruciorul copilului.

— Este prea gros îmbrăcată; o pătură este de-ajuns pe o zi ca asta, sugeră ea.

— Şi eu am considerat la fel, dar soacra mea spune că poate răci.

Linden scoase boneta cu dantelă.

— Sunt foarte frumoase, dar nu are nevoie de aşa ceva, este cald. O privi pe Paula, apoi împături păturica şi-i spuse calm: vei vedea că multă lume te copleşeşte cu sfaturi, majoritatea contradictorii. Este bine să te arăţi interesată, apoi să faci cum consideri. Este copilul tău.

Se îndreptară spre terasă şi Paula se aşeză oftând.

— Îţi trebuie foarte multă voinţă pentru asta. Mi-aş fi dorit… Paula se opri şi începu să-şi răsucească nervoasă verigheta.

— La început, orice femeie este mai stângace, zise Linden sigură de sine, dar nu-ţi face probleme, te vei descurca foarte bine.

— Sper că aşa va fi, zise Paula, căreia i se umpluseră ochii de lacrimi.

— Bună dimineaţa, soră.

Linden se întoarse şi văzu că doamna Craig se apropiase fără ca ele să observe.

Purta mănusi de grădinărit şi avea un buchet de trandafiri în mână.

Adela Craig îşi privi nora şi-i spuse:

— Iarăsi, Paula! Trebuie să te controlezi! Acum, ce s-a mai întâmplat?

— Nu vă faceţi probleme, doamnă Craig. Este normal ca o femeie care abia a născut să se simtă deprimată câteva zile, zise Linden.

Doamna Craig o privi cu răceală.

— Soră, am ceva experienţă în aceste probleme. Acum ascultă-mă, Paula. Este ridicol să dai frâu acestor accese de emoţii. Dacă nu te simţi bine, ar trebui să-i spui

doctorului Henderson.

Paula îşi scoase tăcută batista şi-şi suflă nasul.

— Mă simt perfect, zise ea cu gas înăbuşit.

— Atunci, fă un efort şi nu ne mai face probleme, mai ales lui Andrew.

Paula sări în picioare.

— Bietul Andrew, numai la el te gândeşti, explodă ea. De ce ar fi Andrew îngrijorat? Doar nu mai este şcolar! Este bărbat şi tată! Nu-l poţi controla permanent!

— Paula, ai întrecut măsura! O clipă, Linden avu impresia că doamna Craig o va pălmui.

— Nu-mi pasă! Este momentul să-ţi spună cineva că greşeşti! insistă fata. Apoi, făcând un efort teribil să se liniştească, spuse cu glas tremurat: îl iubesc pe Andrew, dar dacă aş fi ştiut ce ştiu acum, nu m-aş fi măritat niciodată cu el. Nu vreau să mai trăiesc aici. Vreau să am casa mea. Nu vreau ca fiica mea să fie crescută de o doică. Vreau să mă îngrijesc chiar eu de ea, dar cel mai mult îmi doresc un soţ care nu este dominat de mama lui!

Linden o admiră pentru voinţa cu care spuse toate acestea.

— Eşti mult mai impertinentă decât mi-am închipuit, Paula, dar brusc toată voinţa tinerei pieri şi umerii îi căzură ca ai unui om înfrânt. Te rog să te duci în camera ta.

Linden aştepta ca Paula s-o sfideze pe soacră, dar ea, fără o vorbă, se întoarse şi plecă în casă.

După plecarea ei se lăsă o tăcere încordată, apoi după ce-şi scoase mănuşile, doamna Craig spuse doar atât: soră, scuz-o pe nora mea. Am impresia că va ceda nervos.

Linden ezită înainte de a răspunde, pentru că nu făcea parte din atribuţiile ei o astfel de problemă de familie, dar din efortul şi încordarea Paulei se vedea că este foarte stresată. Asta avea să afecteze starea fetiţei, dacă situaţia scăpa de sub control. Cel mai bine era să-l informeze pe doctorul Henderson de cele întâmplate şi să-l lase să rezolve situaţia.

Doamna Craig fu chemată la telefon şi Linden se duse la Paula, pe care o găsi în camera ei, cu faţa îngropată în pernă ca să-i înăbuşe suspinele. Îi luă ceva vreme s-o calmeze şi chiar şi după ce suspinele încetară, îşi păstră acea disperare din priviri, care o făcu pe Linden să nu poată s-o lase aşa.

— Regret, soră, n-ar fi trebuit să cedez nervos. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, zise ea foarte nefericită, sorbind un pahar cu apă.

Linden o bătu uşor pe umăr.

— Încearcă să te odihneşti un pic, îi sugeră, cred că eşti foarte obosită.

În final, după ce o convinse să se odihnească, lăsă transperantele şi se strecură în linişte afară din încăpere.

Când ajunse în dreptul scării auzi paşi şi voci şi se opri, întrebându-se dacă Andrew era acasă şi dacă ar trebui să discute cu el.

— …putea fi prevenită, dar nu trebuia să reacţioneze astfel în faţa acelei nefericite individe. N-am fost niciodată atât de umilită.

Era vocea doamnei Craig, care nu se mai străduia să-şi domine indignarea. Linden aşteptă răspunsul interlocutorului, revoltată.

— Observ că n-o placi pe asistentă, auzi vocea lui Randal.

— Sigur că nu! Nu m-ar mira să aflu că este la originea acestei izbucniri nervoase a Paulei. Din fericire, scăpăm de ea peste două sau trei zile. Dar văd că ţie nu-ţi displace. Voi bărbaţii sunteţi mai îngăduitori dacă este vorba de o individă care arată normal.

— Din contră, voi fi foarte fericit când nu va mai veni aici, răspunse Randal.

Inima lui Linden începu să bată tare. Nu-i păsa ce impresie îi făcuse doamnei Craig, dar nu suporta să audă că Randal o susţinea.

Înainte de a avea timp să-şi revină, uşa salonului se deschise şi apăru Randal. Ridică din sprâncene văzând-o,

dar era clar că nu ştia că ea îl auzise.

— Bună dimineaţa, soră, spuse pe un ton foarte plăcut.

Linden îl privi tăios. Era prea târziu; realiză că trecuse cu vederea acea atracţie pasageră şi refuzase să vadă că se îndrăgostise de el.

Linden simţi fiori şi el observă lucrul acesta.

— Te simţi bine?

Ea se încordă.

— Perfect, mulţumesc. Vorbele răsunară tăios şi dur, şi înainte ca el să apuce să răspundă, fugi spre ieşire.

Restul zilei trecu destul de confuz şi în cele din urmă reuşi să ajungă acasă ca să se odihnească şi mai ales să se gândească. Era inutil să încerce să se convingă că nu se întâmplase nimic… că dragostea asta venise peste ea ca un torent… că trebuia să se forţeze să rămână raţională. Era evident că urma o mare decepţie.

Nu se poate să-l iubesc! Nu se poate! îşi repeta mereu, cu obstinaţie. Dar ştia că aşa era.

Tocmai îşi pregătea mâncarea când auzi soneria. Era Peter.

— Nu pari prea fericită să mă vezi. El zâmbea, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

— O, tu erai! Am crezut că sunt chemată la vreo naştere. Intră, te rog.

El o urmă în camera de zi.

— Eşti liberă în seara asta?

Reacţia ei imediată a fost să spună că este ocupată. Apoi s-a întrebat dacă o seară petrecută cu familia Carbury putea fi aşa de rea, sau mai rea decât să fie singură.

— Pot fi chemată oricând, îi răspunse.

— În acest caz, poţi veni să cinezi cu noi. Poţi lăsa telefonul nostru.

Linden ezită. Cu o oră în urmă tânjise după singurătate, dar deja simţea apartamentul ca pe o închisoare.

— Bine, îi spuse. Vin după ce telefonez la clinică.

Toată seara făcu eforturi să-şi ascundă starea de spirit, dar Peter observă că era ceva schimbat cu ea. Dar, din nefericire, el interpretă că Linden avea nevoie de încurajare. De aceea, făcu orice pentru a nu mai aduce vorba de ultima lor discuţie şi cu toate că mama lui îi lăsă de multe ori singuri, el nu făcu niciun gest şi nici n-o privi decât ca pe o prietenă.

Aşezată într-un fotoliu comod, Linden îl privi, întrebându-se ce oare îi făcea pe oameni să se îndrăgostească hazardat. I se părea incredibil acum că se putuse întreba dacă era îndrăgostită de Peter. Cu toate astea, dacă el o iubea?

— Pari foarte îngândurată… începu el.

Linden tresări, parcă ar fi trezit-o din somn.

— Nu eram atentă, te rog să mă scuzi.

Peter se aplecă să scuture pipa în şemineu.

— Binecuvântată este femeia care vorbeşte întruna. Apropo, când ai un weekend liber?

— Peste două săptămâni.

— Te duci acasă?

— Nu ştiu încă, dar aşa cred. Linden se ridică. Ar fi mai bine să plec, acum. Este trecut de zece.

Se duseră la bucătărie, unde doamna Carbury scotea pâine din cuptor. Linden îi mulţumi pentru ospitalitate şi Peter se oferi s-o conducă.

— Nu munceşti prea mult cumva? Eşti cam trasă la faţă, îi spuse grav, scoţându-i scuterul din garaj.

— Mă simt bine, îi spuse ea scurt. Apoi se corectă; îmi cer scuze, dar sunt puţin obosită, atât.

El îi atinse mâna încet, îi zâmbi şi-i spuse noapte bună.

Capitolul 9

Se trezi a doua zi, cu capul mai limpede. Prima vizită era programată la familia Howlett, unde avu surpriza să constate că Iris nu mai era atât de refractară şi că venirea pe lume a copilului îi redase oarecum încrederea în sine. Soţul ei era încântat de evoluţia copilului. În sfârşit, micul

Paul nu mai era un copil nedorit.

Când ajunse la familia Craig avea nervii întinşi la maximum. Era sigură că Randal va fi acasă, că-l va vedea şi se temea de această întâlnire. Dar, după jumătate de oră, părăsi casa fără să-l fi văzut sau auzit.

A doua zi, făcu ultima vizită la familia Craig şi când se despărţi de Paula, aceasta îi strecură un mic pachet în mână.

— Sper să-ţi placă, ai fost atât de amabilă cu mine.

Linden nu-l deschise până când ajunse acasă, la prânz. Se întrebă pe drum cine-l cumpărase, pentru că Paula nu fusese în oraş.

Deschise cutia sigilată şi găsi o cutie din piele în care se afla un set de lenjerie din cea mai fină mătase care purta iniţialele fabricii din oraş şi o brăţară de aur cu coral. Întâmplarea făcea să semene mult cu o pereche de cercei dăruiţi de o mătuşă care murise. Cu toate că era un semn de apreciere foarte scump şi delicat, cu mult bun-gust, lui Linden îi displăcu.

Trecură câteva săptămâni şi făcu tot posibilul să nu se mai gândească la familia Craig. Credea că te poţi elibera de o dragoste nedorită urmând reguli stricte. Dacă ar continua să se gândească la Randal, ar fi fost ca şi cum ar fi murit de foame având în faţă o masă plină cu bunătăţi. Dar o invitaţie trimisă de Paula la botezul lui Jennifer Craig o făcu să se gândească la el.

„Sperăm că vei putea veni. Ne dorim foarte mult să te avem cu noi în această zi.

Paula Craig”.

Prima pornire a fost să scrie un refuz politicos, explicând că se ducea la părinţi, dar tentaţia de a se duce era foarte mare.

Din nefericire, în partea a doua a zilei o întâlni pe Paula cu căruţul în oraş şi nu mai putu s-o refuze.

Botezul era programat în a doua parte a zilei şi Linden bănui că urma să fie un eveniment social important. Se aştepta să fie tratată cu răceală de membrii

familiei Craig, cu excepţia Paulei, desigur.

De obicei nu purta pălărie, dar de data asta îşi cumpără una şi când o scoase din ambalajul foşnitor, încrederea de sine îi reveni. Cel puţin va fi îmbrăcată corect şi n-o va critica nimeni.

Intuind că vor fi foarte multe modele opulente de pălării la acel eveniment, cumpără una cu boruri mici, curbată într-o parte. Fusese nejustificat de scumpă, dar era genul cu care ar fi fost de acord sora ei, Louise, şi se asorta cu una din rochiile moderne trimise de ea.

Ajunse la biserică zece minute înainte de botez.

Conştientă de unele priviri curioase care i se aruncară, se îndreptă spre uşa bisericii, simţindu-se teribil de singură şi izolată. Apoi îl zări imediat pe Randal aflat în faţa altarului, şi simţi că nu mai are aer.

Se ascunse în spatele unei doamne cu o pălărie foarte mare, sperând să nu fie văzută.

— Aşadar, ai venit.

Auzind acea voce de care era atât de îndrăgostită, Linden simţi cum pulsul i-o ia razna. Simţi cum o mână puternică o prinde de cot. Ridică privirea spre el şi obrajii începură să-i ardă.

— Ţi-am rezervat un loc. Ea nu putu să protesteze şi simţi că în clipa aceea toate capetele se întoarseră spre ea. Nici nu auzi slujba. Îşi imaginase că Randal va fi naşul copilului, dar în locul lui se afla un tânăr necunoscut.

Afară, la ieşirea din biserică, aştepta un fotograf. Apoi, lumea se îndreptă spre maşini şi plecară.

— Maşina este acolo, îi spuse Randal.

— N-ar trebui să… încercă ea.

El o privi amuzat.

— Am fost desemnat să mă ocup de tine.

Linden se încordă, auzind un glas foarte plăcut ei.

— Te ocupi tu de sora Templar, Randal? Era vocea Paulei.

În maşină, el îi spuse:

— A fost un gest foarte frumos că ai venit. Îmi

imaginez că eşti invitată la toate botezurile.

— Uneori, da, răspunse Linden.

— Câţi copii ai mai adus pe lume de când nu ne-am văzut? o întrebă el.

— O, vreo zece. Cum se descurcă acum cumnata ta?

Randal o privi.

— Cred, că într-un fel, e fericită.

— E posibil?

— Orice este posibil, răspunse el.

Nu chiar orice, se gândi ea cu amărăciune. Văzură în faţa lor la un moment dat maşinile care fuseseră la biserică, parcate în faţa casei Craig.

Salonul era plin de flori albe, frumos aranjate. O masă lungă cu un tort alb în mijloc şi multe farfurii cu sandvişuri apetisante şi prăjituri.

— Soră Templar! îmi pare atât de bine c-ai putut veni! exclamă Paula, îmbrăcată într-o rochie de mătase cu pălărie de tul. Andrew era la braţul ei.

Peste umăr, o zări pe Melanie Fletcher.

Randal, care fusese racolat de un domn în vârstă, îşi făcu apariţia cu un platou de sandvişuri şi cu prăjituri. El o conduse într-un loc mai puţin aglomerat.

— Mai eşti încă înclinată să mă consideri un pic subuman, nu?

Ea deschise ochii mari.

— Nu, cum as face asta?

— O, iată-te, Randal! auzi glasul Melaniei. În mod surprinzător îi zâmbi lui Linden. Era să nu te mai recunosc fără uniformă, soră. Ce pălărie drăguţă! Ai cumpărat-o din Melchester?

Linden era atât de uluită de schimbarea de ton şi de cordialitatea Melaniei, încât pe moment nu putu să răspundă decât:

— Da, da, de aici.

— Îmi place nuanţa de roşu, dar nu pot s-o port din cauza părului, adăugă Melanie. Randal, îmi dai o ţigară?

Randal le oferi câte o ţigară, apoi îi aprinse ţigara lui

Linden, apoi Melaniei. Melanie îşi sprijini mâna pe mâna lui câteva clipe.

— Eşti liberă toată ziua, sau aştepţi să fii chemată undeva din moment în moment?

— Sunt liberă până mâine la prânz. Linden încercă să-i răspundă pe un ton prietenos, dar se vedea că este cam rigidă.

— Mi-aş fi dorit să am şi eu, ca şi tine, o vocaţie. Nu este bine să n-ai nicio ambiţie profesională, dar cred că atunci când te căsătoreşti, asta te salvează de complicaţii. Nu cred că bărbaţilor le place să-şi împartă soţia cu o carieră. Nu-i aşa, Randal?

— Da, cam aşa este, mormăi Randal.

El intră în casă, iar Melanie scoase rujul şi-şi refăcu machiajul.

— Vrei să facem o plimbare? o întrebă ea arătând spre grădină. Ştii, am fost puţin cam intimidată când ai venit aici cu scop profesional. Oamenii foarte eficienţi mă fac să mă simt neadecvată.

Linden nu spuse nimic. Era posibil desigur ca Melanie să se simtă nesigură pe sine. Dar ea continuă să vorbească până ajunseră la malul unui lac.

— Randal este un bărbat atrăgător, nu? zise dintr-odată.

— Presupun că este, răspunse Linden.

Melanie stinse ţigara.

— Desigur, farmecul lui poate fi înşelător dacă cineva nu-l cunoaşte prea bine. Cred că nu-şi dă seama ce efect are asupra celor din jur.

Linden nu făcu niciun comentariu, întrebându-se de ce voia s-o prevină Melanie. Poate că nu era sigură pe dragostea lui Randal!

Pe la ora cinci lumea începu să plece, iar Linden schimbă câteva vorbe cu Paula şi cu soţul ei, când Randal apăru şi o întrebă:

— Pleci? Te conduc acasă.

— O, nu, ar fi prea mult…

— Altfel cum ai putea să pleci de aici? zise el destul de abrupt.

— Nu mi-am luat rămas-bun de la doamna Craig.

— Este undeva prin grădină. O să-i spun c-ai căutat-o.

Pe drumul spre apartamentul ei, Randal a fost destul de tăcut şi nici ea n-a găsit nimic de spus. Era conştientă că de îndată ce va rămâne singură, se va simţi foarte nefericită şi că-şi va fi dorit să fi avut inspiraţia să plece acasă în weekend. Când se apropiară, simţea deja un nod în gât.

Randal opri maşina, dar lăsă motorul să meargă.

— Ai program în seara asta?

Inima lui Linden începu să bată mai tare, dar spuse pe un ton obişnuit:

— Probabil voi face o plimbare pe ţărm.

El opri maşina.

— Putem face plimbarea împreună. Te aduc înapoi dacă n-o să-ţi placă plimbarea.

Linden simţi că obrajii încep să-i ardă.

— Nu cred că vor fi motive.

Ajunseră pe ţărm puţin după ora şase şi Randal parcă maşina pe o limbă de nisip.

— Vom cina la Stanmouth. Ştiu un restaurant foarte bun acolo.

Linden îşi lăsă pălăria şi poşeta în maşină. Din fericire, nu purta tocuri prea înalte.

— Cred că a fost foarte distractiv să locuieşti la malul mării în copilărie.

— Dar n-am văzut marea prea des; de când a început războiul, zona asta a fost interzisă.

— Am uitat. Dar atunci erai la internat, nu?

— Da, presupun că da, dar de unde ai aflat?

— De la familia Carbury.

— A, mama lui Peter a fost foarte amabilă cu mine. Cred că şi cu tine s-au purtat foarte frumos.

— Da, aşa este. Şi nu numai ei.

— Îmi amintesc casa lor. Mergeam aproape zilnic la

ei.

Doamna Carbury ne trata cu nişte prăjiturele minunate.

Linden zâmbi.

— Eu îmi amintesc că şi bunica obişnuia să facă acest gen de prăjituri. Şi ne ducea adesea la Devonshire, unde eu voiam să mănânc doar fasole şi pui.

— Asta ai vrea şi în seara asta?

Ea începu să râdă şi scuturã din cap.

— Nu, fasolea nu mai are acelaşi gust acum.

— Cum ai arătat în copilărie? o întrebă Randal. Purtai codiţe?

— Cred că eram foarte neîndemânatică, nu puteam să mă mişc fără să lovesc ceva. Când le-am spus părinţilor că vreau să devin asistentă s-au îngrijorat; probabil şi-au închipuit că le voi da supradoze pacienţilor.

— Nu s-ar putea spune, dacă te priveşte cineva acum.

— Nu poţi spune mare lucru doar văzând o persoană. Uite, eu n-aş fi crezut că ţi-ai cam făcut de cap în copilărie. El o privi uimit; doamna Carbury spunea că erai foarte politicos, dar că făceai escapade cam deocheate… iar acum eşti consilier… spune-mi, vrei să preiei afacerile familiei?

— Sunt forţat s-o fac. Andrew nu prea are chemare în această direcţie. Vrei să mergem la masă? o întrebă.

Restaurantul se afla la parterul unui hotel.

— Am rezervat o masă pentru două persoane, pe numele Craig.

— Desigur, domnule Craig, pe aici, vă rog.

Au fost conduşi spre o masă ce dădea spre esplanadă.

— Ce vrei să serveşti? o întrebă Randal.

— Te-aş putea lăsa pe tine să alegi? sugeră Linden.

Au discutat în timpul mesei, apoi, când li s-a servit cafeaua, Randal a tăcut brusc.

Oare l-am plictisit? se întrebă Linden.

Când au ieşit din restaurant, Linden se aştepta să pornească spre maşină, dar el îi propuse o plimbare pe dig.

— Nu cumva ţi-e rece? o întrebă el grijuliu.

— Nu, mă simt perfect. Ce este cu mine în seara asta? se întrebă. Mă simt ca o puştoaică la prima întâlnire.

Deodată, Randal o prinse de mână; pentru Linden, atingerea lui a fost ca un contact electric. Tot trupul i s-a încordat brusc. Apoi, sub razele soarelui care apunea, s-a simţit foarte fericită.

Dar asta a durat doar o secundă. Imediat fericirea a dispărut şi a fost înlocuită de îndoială.

— Vrei să stăm un pic? a întrebat-o Randal, arătând spre o bancă. Mi-ar plăcea să trăiesc aci, a spus el, pe stâncile astea.

— Nu-ţi place casa în care locuieşti? îl întrebă Linden, surprinsă. Mâna îi tremura când luă ţigara aprinsă de el.

— Nu în special. Eram pe punctul de a mă muta când s-a însurat Andrew.

Linden ezită, apoi spuse:

— M-am întrebat adeseori de ce fratele tău şi cumnata nu au propria lor casă.

— Ar fi putut avea casa lor, dacă Andrew se hotăra să se apuce serios de treabă, de orice treabă serioasă, zise Randal, apoi ridică din umeri; din nefericire, mama mea vitregă l-a încurajat spre o viaţă de huzur. Am sperat că această căsătorie îl va aduce pe drumul cel bun, dar nu este aşa. Paula este o fată drăguţă, dar Adelei nu i se pare potrivită. Şi mi se pare că Andrew s-ar fi descurcat mai bine cu cineva ca tine alături, adăugă el cu un zâmbet.

Linden nu prea ştia cum să interpreteze afirmaţia lui.

— Doamna Craig îmi dă fiori, dacă vrei să ştii, spuse ea.

El începu să râdă.

— Poate, dar nu cred c-ai lăsa-o să te domine. Dar apoi o privi lung şi-i spuse: Linden, ce-ai zice dacă te-aş săruta?

Ea îl privi, uşor descumpănită.

— Domnule Craig…

Linden se ridică şi vru să plece, dar din nefericire, tocul i se prinse între scândurile digului şi se rupse.

— Îmi pare rău, spuse el, bănuiesc că este din vina mea. Dacă stai aici, mă voi duce să aduc maşina.

După ce reveni, Randal o ajută să urce în maşină, dar acum atingerile lui erau impersonale.

— A, era să uit! exclamă el brusc. Săptămâna viitoare dăm o petrecere de ziua Paulei. Eşti liberă? Ai putea veni?

— Nu ştiu deocamdată, spuse Linden. Oricum, mulţumesc pentru invitaţie.

Când ajunseră acasă, el o conduse până la uşa apartamentului, apoi Linden îşi spuse că pe măsură ce îl cunoştea mai mult îl înţelegea mai puţin.

Vineri seara, când Linden spăla câteva lucruri, Peter îi făcu o vizită.

— Am zărit lumină şi am trecut pe aici, îi spuse el, zâmbindu-i.

— Intră, te rog, spuse Linden după o scurtă ezitare.

— Linden, realizezi cât a trecut de când ne-am văzut ultima oară? Linden, nu mai puteam continua aşa. Nu mă pot mulţumi să te văd doar când suntem la clinică. Cred c-ai înţeles ce simt pentru tine.

Linden îşi muşcă buzele. Se hotărâse să-i spună adevărul, sau măcar o parte din el, dar nu se aşteptase ca el să dea buzna chiar în seara asta.

— Peter, îmi eşti foarte drag, dar nu m-aş putea logodi cu tine vreodată.

El păru şocat.

— Dar am crezut că… vrei să spui că există altcineva?

— Într-un fel…

— Nu înţeleg…

— Eu… da există altcineva.

— În acest caz cred că ne vei părăsi, nu?

— Să vă părăsesc? Nu. Linden roşi.

— Linden, tu ascunzi ceva, spuse el, devenit brusc itar. Ai intrat în vreun necaz?

— Nu, în ce necaz aş putea intra?

— Nu-mi poţi spune adevărul?

În clipa aceea se auzi soneria, şi Linden îşi ţinu respiraţia.

— Cred că este doamna Grant, vecina; dacă te vede aici, va umple tot cartierul. Ar fi bine să te duci la bucătărie până scap de ea.

Peter vru să protesteze, dar Linden îl împinse spre bucătărie. Linden deschise uşa.

— Bună seara. Ţi-am adus sandaua, zise Randal, intrând fără să mai aştepte invitaţie.

— O, mulţumesc.

— Eşti de serviciu?

— Aştept un telefon. Dar ce se întâmplă? o întrebă el. Ai ceva pe foc?

În clipa aceea, uşa se deschise şi apăru Peter.

— Bună seara, Craig. Apoi se întoarse spre ea; oala va da în foc curând.

Apa fierbea deja. Când se întoarse în cameră, cei doi discutau un meci care avusese loc de curând. Dacă Randal găsise ceva ciudat în prezenţa lui Peter în apartamentul ei, nu comentase.

— Ei bine, dacă aştepţi un telefon nu mai stau, zise el pe un ton plăcut. Uite, ai aici invitaţia pentru ziua Paulei, spuse el întinzându-i un plic.

Linden îl conduse până la uşă apoi se întoarse spre Peter care, după cum se vedea, nu avea intenţia să plece.

— Aşadar, Craig este.

— Craig? repetă ea.

— Am crezut că eşti o femeie mai lucidă, Linden.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba ştii foarte bine, iubito. Ai impresia că te-ai îndrăgostit de el. Peter oftă. Ar fi trebuit să-mi închipui asta chiar de la început, când ai fost desemnată să te ocupi de Paula Craig.

— Nu crezi că tragi concluzii pripite? La botezul fiicei Paulei mi-am rupt tocul de la sanda, iar el mi-a adus-o după ce mi-a reparat-o. Asta nu înseamnă că mă şi

interesează.

— Foarte bine, neagă.

— Peter, de ce vrei să faci totul mai greu pentru toţi cei implicaţi?

— Nu te pot învinui că ţi-ai pierdut minţile din cauza lui. De altfel, nu eşti nici prima nici ultima care o păţeşte. Acest individ atrage femeile precum hârtia de prins muşte.

Dar cred că eşti conştientă că nu poţi avea un viitor alături de el.

— Mulţumesc, Peter. Dar nu vreau să discut acest aspect.

— Dar nici nu-l cunoşti, Linden!

Sună telefonul.

— Sora Templar, răspunse Linden. Foarte bine, domnule Linton, vin imediat. Apoi se întoarse spre Peter; trebuie să plec imediat.

O aşteptă să-şi strângă lucrurile şi să scrie un bilet pe care să-l pună pe uşă în caz că vreo altă gravidă avea nevoie de ea în seara aceea.

— Regret, Linden, spuse Peter, dar nu renunţ în favoarea lui Craig.

— Aş fi vrut ca lucrurile să fie cu totul altfel.

— Ar putea încă să fie; nu renunţ în favoarea lui Randal.

— Noapte bună, Peter. Linden trecu repede pe lângă el şi plecă.

După două zile, Linden o întâlni pe doamna Carbury în oraş. Privea rochiile expuse în vitrina unui magazin când femeia o bătu pe umăr.

— Ce faci, draga mea?

— O, bine, mulţumesc, spuse Linden, uşor fâstâcită. Se întrebă dacă Peter îi spusese mamei sale.

— Când văd rochiile astea frumoase, îmi doresc să fi avut o fiică. Vrei să cumperi ceva?

— Da, aşa cred. Am nevoie de o rochie pentru o petrecere.

— O ocazie specială?

— Familia Craig dă o petrecere.

— Cred că te vei distra acolo, ei dau multe petreceri. Doamna Carbury o aşteptă să cumpere rochia. Te grăbeşti, sau putem bea un ceai împreună? o întrebă apoi.

Linden ezită, privind ostentativ la ceas. Chiar dacă Peter nu-i spusese, mama lui observase că era afectat.

— Da, as putea vreo jumătate de oră.

Traversară strada şi intrară într-o cafenea. Linden admiră felul în care arăta doamna Carbury, îmbrăcată într-o rochie gri cu guler alb şi se întrebă dacă se va recăsători vreodată.

Discutară despre îmbrăcăminte câteva minute, apoi doamna Carbury îi spuse brusc:

— Uite ce este, draga mea, aş vrea să fie totul clar între noi. Ştiu că Peter te-a cerut de soţie şi că l-ai refuzat. Sper că pe mine nu mă vei evita în viitor.

Linden roşi.

— Nu mă simt chiar în largul meu, admise ea, aţi fost foarte bună cu mine. Îmi pare rău că l-am făcut nefericit pe Peter.

— Mărturisesc că am sperat să fii fata potrivită pentru el. Dar el spune că hotărârea ta nu este definitivă.

— Mă tem că se înşală, zise Linden. V-a spus şi motivul?

Doamna Carbury încuviinţă.

— Sunt convinsă că n-a vrut să-ţi trădeze încrederea, dar era foarte nefericit şi a dat totul la iveală.

— Cred că acum mă consideraţi o proastă.

— Nu. Şi mie mi s-a întâmplat asta cândva.

— Am crezut că…

— Eram îndrăgostită de soţul meu; cealaltă iubire s-a întâmplat înainte de a-l cunoaşte şi cu timpul am dat-o uitării. Omul acela s-a căsătorit cu altcineva. Lumea spune că nu poţi da uitării o dragoste adevărată. Acum nu ştiu dacă aş fi fost mai fericită căsătorindu-mă cu acel bărbat decât am fost cu soţul meu. Cred că este foarte important să profităm de ocaziile pe care ni le oferă viaţa, ca să nu

regretăm mai târziu.

— Presupun că aveţi dreptate, zise Linden gânditoare.

După ce se despărţi de doamna Carbury, se gândi la spusele acesteia. În toate întâlnirile cu Randal, fusese preocupată de alte probleme şi nu se bucurase de clipa aceea. Iar acum decise că era momentul să răspundă afecţiunii lui Randal, chiar dacă va fi doar o aventură.

Se aşteptă ca Peter să mai treacă pe la ea, dar acest lucru nu se întâmplă.

În seara petrecerii, Jill exclamă:

— Arăţi superb!

— Da, rochia este chiar frumoasă.

Spera să n-o dezamăgească pe Louise, al cărei gust la îmbrăcăminte era impecabil. Apoi se întrebă ce rochie de mare clasă va purta Melanie Fletcher.

Ieşi cu obrajii îmbujoraţi pe uşa casei, cu ochii strălucind, şi urcă în taxiul care o aştepta.

Capitolul 10

În întunericul taxiului, Linden începu să tremure şi-şi strânse în jurul umerilor pelerina albă. Făcu apoi un efort să respire adânc şi să se relaxeze. Dar relaxarea în momentele de stres era mai uşor de predicat decât de pus în aplicare. Când taxiul intră pe Pine Avenue, inima îi bătea foarte repede şi nu se simţea prea bine.

Casa era scăldată în lumină, iar lanterne chinezeşti atârnau în jurul bazinului. Când coborî, auzi muzica răzbătând pe geamurile larg deschise.

Doamna Craig şi nora ei aşteptau invitaţii în holul de la intrare, iar Linden aproape pufni în râs zărind figura uimită pe care o făcu bătrâna doamnă recunoscând-o.

— O să te conduc să-ţi laşi lucrurile undeva, îi spuse Paula.

Ce rochie de bun-gust! N-ai cumpărat-o din Melchester.

— Nu, de la Londra. Dar şi tu arăţi foarte bine pentru o proaspătă mămică.

Paula făcu o figură.

— Am talia cu doi inci mai groasă ca înainte.

— O, îi vei pierde curând, o asigură Linden. Cum se simte Jennifer?

— Doarme, sper. Nepoata lui Mason are grijă de ea în seara asta.

Paula o lăsă pentru a se duce să întâmpine alţi oaspeţi, iar în capul scărilor Linden îl zări pe Randal. Melanie sosi şi ea imediat.

Dar pentru Linden, faptul c-a văzut-o pe rivală, a constituit imboldul necesar.

A întins ca o actriţă care-şi face o intrare triumfală mâinile spre el.

— Eşti extraordinar de frumoasă în seara asta, i-a spus el.

Linden a luat braţul oferit de el şi au intrat în salon, unde li s-au adus imediat băuturi.

— Sper că n-ai avut dificultăţi în a te face liberă toată noaptea, spuse Randal sorbind-o din priviri.

— Nu, deşi as putea fi chemată, dacă se va ivi vreun caz urgent.

— Ce zici, deschidem noi dansul? o întrebă el.

— Dacă doreşti.

Randal era un foarte bun dansator, dar lui Linden nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi călcat-o pe picioare. Important era să se afle în braţele lui. Curând, alte cupluri li se alăturară pe ring.

— Sper că n-am deranjat prea mult venind în seara aceea, spuse el la un moment dat.

Ea îl privi uimită, apoi îi spuse cu un aer oarecum nepăsător.

— Când mi-ai adus sandaua? Nu, sigur că n-ai deranjat.

— Mi s-a părut că erai un pic cam… distrată.

— Adevărat? Avusesem o zi îngrozitoare.

— Peter Carbury este un tip drăguţ.

— Da, este, zise Linden.

Muzica se termină şi Randal spuse:

— Vino să te prezint familiei Delaney. Cred că o să-i placi.

Familia Delaney era cam de aceeaşi vârstă cu Randal.

Michael era un irlandez plin de umor, cu ochi albaştri strălucitori. Soţia lui avea un chip de spiriduş, şi părea foarte fragilă.

Discuţia se desfăşură într-un mod plăcut, iar Randal o invită pe Lisa la dans, în timp ce Linden dansă cu Michael.

— Ai o soţie foarte drăguţă, îi spuse Linden. A fost actriţă înainte de căsătorie?

— Cum ai ghicit? o întrebă Michael.

— Actorii au în general chipuri speciale, foarte expresive, spuse Linden.

— Da, era o actriţă destul de bună înainte să apar eu şi s-o iau cu mine în sălbăticie.

După terminarea dansului, cele două cupluri se reuniră, iar Randal le aduse alte băuturi. Michael şi Randal începură discuţii despre afaceri, iar Lisa îi spuse lui Linden:

— Randal mi-a vorbit despre tine săptămâna trecută, când a fost la noi. Mă aşteptam să arăţi cumva altfel; mă cam tem de cei care lucrează în lumea medicală, după o operaţie cu probleme.

Linden se întrebă oare cum o fi descris-o Randal.

— Te-au chinuit?

— Nu pot spune că m-au legat de masă cu vreun odgon, dar aveau mania să cureţe operaţiile pacienţilor la nişte ore imposibile. Ne trezeau în acest scop la cinci dimineaţa.

— Ştiu, am făcut şi eu asta de multe ori, dar nu fără strângere de inimă.

— N-o crede, interveni Randal, când este în uniformă, are inima împietrită.

— Sunt sigură c-ai fi putut s-o faci să se topească dacă ai fi încercat, îi spuse Lisa, cu o privire poznaşă.

Peste capul ei, Randal îi aruncă lui Linden o privire provocatoare.

— Poate o voi face, zise el întorcându-se spre Mike.

Linden ridică privirea şi o văzu pe Melanie urmată de câţiva tineri. Lisa îi urmări privirea.

— Ştii că este hotărâtă să-l cucerească pe Randal? Iar doamna Craig o sprijină.

Linden se simţi brusc foarte apropiată de Lisa.

— De unde ştii că Melanie are planuri cu Randal?

— Nu de la el. Nu cred că Randal are idee că i s-a pus gând rău-ştii cum sunt bărbaţii. Într-o seară când am venit la cină, am observat că Melanie pusese toată ariergarda asupra lui. Iar ea desigur are nişte atuuri; iar Randal este uşor misogin, după cum cred că ştii.

— Randal?

— Care bărbat n-ar fi, dacă ar fi trăit în casă cu Adela? Femeia asta este de-ajuns ca să spulbere speranţele oricui. Mătuşa lui Mike le-a fost vecină şi mi-a spus că după naşterea lui Andrew, Randal nici măcar nu avea voie să vâre capul pe uşă.

— Despre ce vorbiţi acolo? interveni Mike.

— Sporovăim ca femeile, dragul meu, sunt lucruri prea mărunte ca să suscite intelectul unui mascul, îi spuse Lisa privindu-l galeş.

O, bună, Melanie.

Melanie se opri în dreptul lor. Din felul în care o salută pe Lisa, oricine ar fi ajuns la concluzia că sunt amice. Randal o invită la dans.

— Nu pot să nu mă întreb…

— Ce să te întrebi, draga mea?

— Dacă Randal este imun; este destul de greu să-i intuieşti adevăratele reacţii. Mike, dacă ai fi singur, te-ar interesa o femeie ca Melanie?

Evident Mike era obişnuit să i se pună astfel de întrebări în public, aşa că nu se fâstâci şi păru că se gândeşte intens la răspuns.

— Dacă ne gândim că tu ai fost singura femeie

strălucitoare care s-a uitat la mine şi a doua oară, Nu!

— Dar este foarte tentantă, trebuie să admitem.

— Crezi că Randal i-ar putea cădea pradă?

În clipa aceea apăru Paula, însoţită de Andrew.

— Trebuie să ne strecurăm să vedem dacă nu cumva s-a trezit Jennifer. Ne vedem în câteva minute, dacă nu s-a trezit.

Randal spuse:

— Mi se pare foarte cald aici. Ce-ai zice de o plimbare?

— Este o idee grozavă!

Ieşiră pe terasă, dar găsiră alte cupluri acolo, care avuseseră aceeaşi idee.

— Mai bine mergem spre lac, îi spuse Randal.

— Îmi place mult familia Delaney, zise Linden încet.

— Am ştiut că-ţi vor plăcea. îl cunosc de mult pe Mike.

— Cum a cunoscut-o pe Lisa?

— La o cununie, parcă. Iar Lisa, deşi pare o femeie de lume, este genul care preferă ca viaţa ei să se desfăşoare în jurul unui bărbat.

— Aşa sunt toate femeile, nu?

— Nu. Unele preferă siguranţa unui cămin, dar majoritatea sunt mai interesate de mobilier sau de copii, decât de soţ. Dar îşi pierd cumpătul dacă bietul de el o mai ia razna.

— Nu mă aşteptam să fii apărătorul dragostei în lume; credeam că eşti un tip cu sânge rece.

El o privi lung.

— Remarca ta poate fi luată drept o provocare.

Ajunseseră la marginea lacului, iar Linden schimbă subiectul, admirând lampioanele chinezeşti.

— A fost ideea mamei mele. Şi casa de vară a fost construită tot pentru ea.

— A fost cântăreaţă, parcă aşa mi s-a spus.

— Da. Părinţii mei semănau mult cu Mike şi Lisa. Mama a crescut pe continent şi n-a avut niciodată o casă

numai a ei.

— Câţi ani aveai când a murit?

— Şase. Nu mi-o amintesc prea bine, nu ştiu decât că era foarte frumoasă, o prezenţă feminină încântătoare.

Ajunseră la casa de vară de pe malul lacului. Randal o invită să se aşeze pe pernele colorate.

— Nu sunt umede şi sunt curate.

Linden se aşează, aranjându-şi cu grijă poalele rochiei.

— Ei, cum ţi se pare petrecerea? o întrebă el.

— O, da, e grozavă.

— Şi faptul că eşti aici, singură cu mine?

Linden îl privi lung.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu te gândeşti că poate te-am adus aici cu un scop?

Linden sări brusc în picioare, furioasă.

— Nu te impacienta, o potoli Randal. Suntem la o petrecere, nu? O petrecere include şi un interludiu romantic sub clar de lună.

— Aş vrea să plec, spuse Linden iritată.

— Cu zece minute în urmă parcă nu gândeai aşa…

Linden realiză că era inutil să lupte cu el. Mâinile lui o ţineau strâns.

— Cu zece minute în urmă nu erai impertinent, îi spuse printre dinţi.

El începu să râdă.

— Randal, te rog…

El o trase spre el, o strânse în braţe, şi o sărută. Pe moment, Linden simţi că-l dispreţuieşte, dar după o clipă cedă în braţele lui.

Randal o eliberă şi ea se simţi confuză. Căzu pe perne fără respiraţie. Nu era conştientă decât de starea de vis pe care i-o provocase acest sărut. Randal se aplecă spre ea.

— Linden…

Vocea lui întrerupse vraja. Se trezi la realitate la fel de repede precum pătrunsese în lumea de vis.

— Te rog să nu mă mai atingi!

Îl împinse cu toată puterea şi se ridică în picioare. Apoi, supărată că superba ei rochie de organza se rupsese într-o tufă de trandafiri de pe malul lacului, alergă spre casă.

Din fericire, toţi cei care se plimbaseră se întorseseră în casă şi n-o văzură fugind. Întoarse capul, dar Randal nu venea după ea. Linden realiză că nu trebuia să intre în casă decât după ce îşi mai revenea puţin, şi-şi aranja părul ciufulit.

Reuşi să ajungă sus, fără să vadă pe nimeni. Într-un salon văzu câteva femei, dar acestea erau prea ocupate discutând rochiile invitatelor încât n-o observară.

Alături se afla o baie; doar în clipa aceea descoperi că nu avea poşeta de seară. Trebuia să se întoarcă în casa de vară, doar dacă nu cumva Randal o aducea.

Dar gândul că trebuia să se întoarcă la casa de vară îi displăcea. Poate va ruga pe vreunul din tinerii de la petrecere s-o aducă.

Cu gânduri confuze, coborî în salon. Pe scări, se întâlni cu Andrew Craig.

— Soră Templar, îi spuse el, n-am dansat în seara asta.

Ea se lăsă condusă în sala de dans, privind repede în jur, să-l vadă pe Randal.

— Scuze, a fost vina mea, spuse Andrew când greşi câţiva paşi. Dacă ar fi fost mai relaxată, Linden ar fi remarcat că dansa ca şi cum ar fi condus o maşină, mult prea pasional şi necontrolat. Răsuflă uşurată când dansul se termină.

— Mulţumesc pentru invitaţie, îi spuse el. Cred că doamna Delaney vrea să-ţi vorbească.

— Te-am aşteptat ca să ne luăm rămas-bun, spuse ea. Doica nu poate sta prea târziu, zise Lisa.

— N-am ştiut că aveţi un copil, spuse Linden.

— Nu avem, răspunse Lisa, dar o ajut pe sora mea, care are o fetiţă. Linden, am vrut să te invit înainte de

plecare la cină la noi. Ştiu că eşti foarte ocupată, dar Randal poate fixa o zi. O, dar iată-l! exclamă ea.

Linden nu privi în direcţia lui, pentru a nu-şi trăda sentimentele.

— V-am invitat la cină, îi spuse Lisa, poate duminică veţi fi mai liberi. Aş fi vrut să mai stăm, dar i-am promis doamnei Hotblack că nu întârziem după ora douăsprezece.

După ce plecară, Randal îi spuse:

— Poşeta este a ta?

— Da, mulţumesc. Linden o luă fără să-l privească, apoi vru să plece.

— Linden, vreau să-ţi vorbesc, spuse el.

— Nu mai este nimic de spus, zise Linden. Nu merg la familia Delaney.

— Te rog să mă asculţi…

— Nu te voi asculta, domnule Craig. Eşti amabil să mă laşi singură? se grăbi spre sala de dans, căutându-l disperată din priviri pe John.

El discuta cu altcineva. Se înseninã, văzând că vine spre el.

— Te-am căutat mai devreme, dar parcă ai intrat în pământ.

— John, eşti cu maşina?

El încuviinţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu fi aşa de alarmat. Linden reuşi să-i zâmbească. Numai că… mă doare capul foarte tare şi dacă chem un taxi va sesiza toată lumea. M-ai putea duce acasă?

— Sigur că te duc. Dar este păcat că nu te simţi bine. Vrei nişte aspirină?

— Nu, prefer să plec. O să-i telefonez doamnei Craig mâine, să mă scuz.

Numai când maşina se afla la oarecare distanţă de casa Craig, răsuflă uşurată.

— Sper că nu te-am deranjat prea mult.

— Nu m-ai deranjat, abia aşteptam un prilej să fiu cu tine. Arăţi formidabil în seara asta. Te-au invidiat toate

femeile.

Când se trezi dimineaţă, Linden chiar avea o durere cumplită de cap. Trase draperiile, iar soarele puternic o făcu să clipească des.

Se duse la baie, unde înghiţi două aspirine şi se spălă cu apă rece pe faţă.

Telefonul începu să sune chiar atunci.

— Linden? Sunt eu, Jill. Te-ai distrat bine?

— Nu ştiu, nu m-am trezit încă.

— Îmi pare rău dacă te-am trezit, dar aş vrea să te previn. Vei fi asaltată.

— Asaltată? repetă Linden. De cine?

— Se anunţă o aavalanş de naşteri, îi spuse Jill veselă. Tocmai am ieşit din schimb; chiar şi doamna Langley s-a dus acasă. Nu intra în panică, dar se pare c-au încercat să ia legătura cu tine noaptea trecută, dar n-au putut.

— Cum aşa? Doar ştiau unde mă aflu!

— M-am gândit c-ar fi bine să oferi o variantă care să-ţi convină.

— N-am nevoie de nicio variantă, au ştiut că sunt la familia Craig. De ce n-au sunat acolo?

— Cred c-au făcut-o. Linden, nu intra în panică. Probabil este o greşeală.

— Mai bine mă duc chiar acum la clinică, să rezolv problema asta. Mulţumesc că m-ai avertizat, Jill. Ne vedem mai târziu.

După ce puse jos receptorul, luă un mic dejun rapid şi plecă la clinică.

Se duse direct la biroul doamnei Langley.

— Bună dimineaţa, soră Templar, îi spuse aceasta văzând-o, dar fără a-i zâmbi.

— Bună dimineaţa, spuse Linden care-şi recăpătase starea obişnuită, deşi era absurd de nervoasă. Din câte ştia nu făcuse nimic rău, dar ceva din expresia doamnei Langley o făcu să nu se simtă tocmai confortabil. Mi s-a spus c-am fost căutată azi-noapte.

— Ia loc, soră, o invită doamna Langley. Când ai spus că ai primit o invitaţie la dans într-una din zilele în care nu erai tocmai liberă, am fost de acord, cu condiţia să laşi numărul la care poţi fi găsită. Cred că nu este prea plăcut să fii chemat din mijlocul unei distracţii, dar azi-noapte au fost foarte multe naşteri. Tot personalul a lucrat, la fel şi eu. Am sunat la numărul pe care mi l-ai lăsat şi mi s-a spus că nu eşti acolo. Am sunat şi la numărul de acasă, dar niciun răspuns. Am adus-o pe sora Fisher, care a avut deja două naşteri ieri.

Linden îşi muşcă buzele. Probabil sora Langley sunase la Craig când era pe drum, cu John. Dar drumul nu durase mai mult de zece minute.

— Este ceva ce nu înţeleg, spuse Linden. La ce oră aţi sunat la familia Craig?

— Pe la zece şi un sfert.

— La ora aceea eram acolo! exclamă Linden uimită. La nouă şi un sfert a început bufetul şi după aceea… Linden roşi.

— Şi după aceea?

Linden trase aer în piept.

— Am făcut o plimbare în grădină, a durat cel mult o jumătate de oră. Dar m-au văzut destui ieşind din casă şi nu aveau niciun motiv să-şi imagineze c-am plecat. Mă credeţi sau nu? întrebă Linden, observând că sora-sefă nu spunea nimic.

După câteva secunde, femeia spuse:

— Şi asistentele sunt oameni şi greşesc, dar până acum n-am întâlnit o asistentă maternală care să nu-şi ia slujba în serios. Te cred, soră Templar, dar aş vrea să ştiu de ce nu ţi-au parvenit mesajele mele.

— Şi eu doresc acelaşi lucru, soră, o asigură Linden. Care din pacientele mele a avut probleme?

— Doamna Rice, şi din fericire a fost alarmă falsă.

— Nu avea cum să nască; mai avea trei săptămâni.

— Probabil a mâncat ceva care a afectat-o, spuse doamna Langley cu un zâmbet.

— Cine v-a răspuns la telefon când aţi sunat la familia Craig? Nu mă cunosc toate servitoarele din casa aceea.

— Nu, a fost o voce de bărbat, a spus că încearcă să te găsească, apoi a revenit spunând c-ai plecat.

— Un bărbat, murmură Linden uimită. Vă mulţumesc, doamnă Langley, spuse Linden şi plecă.

Linden ieşi, întrebându-se cine răspunsese la casa Craig la telefon.

Vreun invitat care se aflase lângă aparat? Poate cineva care crezuse că-i face o favoare. Sau poate Randal…? Nu, îşi alungă acest gând din minte.

În seara aceea, Peter veni în vizită.

— Trebuie să discutăm, Linden

Ea era prea istovită ca să se mai gândească la consecinţe, la ce vor spune vecinii şi-l pofti înăuntru.

— Nu arăţi prea bine, spuse Peter de cum intră.

— Aşa mă şi simt, completă ea.

Linden închise ochii şi-şi rezemă capul de spătarul fotoliului în care se aşezase. Peter îi puse o mână pe frunte.

— Ai nevoie de mâncare consistentă şi de un somn bun, dar şi de nişte ceai. Peter dispăru în bucătărie, apoi veni de acolo cu ibricul plin cu ceai.

— Peter, te rog, nu mă mai trata ca pe o invalidă.

— Nu te tratez astfel din bunătate, prostuţo, ci pentru că te iubesc.

Linden se simţi şi mai cuprinsă de disperare, dar Peter nu-i făcu declaraţii, iar după ce-i turnă ceaiul în cană şi-i unse câteva felii de pâine cu unt, spuse:

— Acum, ai nevoie de odihnă. Somn uşor.

A doua zi dimineaţă, Linden primi o scrisoare de la mama ei.

„Draga mea.

Vei fi surprinsă probabil să afli că Louise s-a logodit cu un fermier! Eu şi tata am fost uluiţi!

Mai ales că e scoţian! îl cheamă Malcolm Ferguson şi este

O persoană foarte drăguţă, dar total diferită de stilul cu care ne-a obişnuit Louise. Am înţeles că are studii de specialitate, că ferma lui este foarte prosperă şi lucrează la standarde de calitate foarte ridicate.

Cred că Louise este foarte îndrăgostită de el, dacă a acceptat să lase Londra şi să trăiască acolo. Te-am sunat ieri să-ţi dau vestea, dar nu mi-ai răspuns, aşa că am recurs la această scrisoare.

Oricum, te aşteptăm să vii în weekend, iar între timp te sfătuiesc să te odihneşti.

Cu drag, mama”.

Linden plecă acasă pe la ora patru şi, pe drum, la o curbă.

I se păru că zăreşte maşina lui Randal. Opri.

— Ce doreşti? îl întrebă cu răceală.

— Te-ai hotărât să rămâi supărată pe mine pentru totdeauna? o întrebă.

— Am crezut că eşti o persoană decentă, atât.

— Un sărut nu este un afront adus decenţei, doar nu eşti din epoca victoriană!

— Nu la asta mă refeream, ci mai degrabă mă străduiam să uit acel incident din tot sufletul.

— Atunci, la ce naiba te referi? întrebă Randal.

— Nu doresc să discut acum, replică ea. Aş vrea să mă laşi în pace.

Randal ridică din umeri.

— Dacă aşa simţi, nu văd ce aş mai putea face. Dar cred că te vei schimba. Apropo, Paula mi-a spus c-ai telefonat să afli dacă ai fost sunată în noaptea aceea de la clinică. A fost un mesaj pentru tine, este foarte adevărat, dar l-a preluat un chelner de la firma de catering şi sunt sigur că nu ţi l-a transmis.

Am sunat la doamna Langley şi i-am explicat, cerându-mi scuze.

Cu acestea, Randal urcă în maşină, trânti portiera şi plecă.

Linden rămase cu un gol în inimă. Se trezi că începe

să studieze lista cu posturi vacante din alte oraşe. Într-o zi, se hotărî şi se duse la asistenta şefă Langley:

— Vreau să plec de aici, soră, îi spuse.

Sora Langley fu luată prin surprindere.

— Când este lipsă de personal calificat, ne laşi şi tu, soră Templar?

— Din păcate.

— Aş putea afla şi motivul?

— Este o chestiune personală, nu are nicio legătură cu slujba.

— Nu mai putem reveni asupra acestei discuţii? insistă sora Langley.

— Mă tem că nu, soră.

Sora Langley oftă.

— În acest caz, ştii că trebuie să mai lucrezi şi în perioada de preaviz.

Studiind lista cu posturi vacante, Linden, căreia îi plăcuse dintotdeauna să călătorească, găsi oferte interesante şi în alte ţări. Nu avea curaj să le spună părinţilor că voia să părăsească Melchester. Nu aveau cum s-o înţeleagă. Probabil acum erau ocupaţi cu pregătirile pentru nunta Louisei şi n-avea rost să-i necăjească tocmai acum.

Îşi trimise CV-ul şi primi imediat invitaţie pentru un post de asistentă în Rhodesia.

Puse invitaţia pe masă şi, pentru că venise încărcată cu pachete, lăsase uşa întredeschisă. Auzi un zgomot şi, întorcându-se, îl văzu pe Randal.

— Ce cauţi aici?

— Văd că ai luat o hotărâre sub impulsul momentului. Te rog, nu te prosti, Linden, ştii pentru ce sunt aici.

— Nu-mi pasă.

— Chiar aşa? în acest caz…

Randal se îndreptă spre uşă, iar ea nici nu se întoarse să-l urmărească.

Deodată, după plecarea lui, auzi un zgomot puternic care venea de pe coridor. Ieşi în fugă şi observă că Randal

zăcea pe burtă, cu un etaj mai jos.

— Randal! strigă disperată şi fugi spre el.

El deschise ochii.

— Cred că mi-am rupt gâtul; am simţit dintr-odată că alunec pe ceva.

Linden se uită în jur şi văzu patinele fiului vecinei chiar lângă piciorul lui Randal. îl ajută să se ridice, sub privirea doamnei Evans.

De cum se ridică Randal, Linden îi spuse acesteia:

— Doamnă, fiul dumneavoastră va trebui să ia de aici patinele cu rotile, sunt destul de periculoase.

— Dumneata vorbeşti, soră?

Dumneata, care te comporţi scandalos sub ochii vecinilor? Te vor raporta superiorilor!

— Nu vă deranjaţi, doamnă, spuse Randal, care-şi recăpătase controlul de sine.

Sora Templar va pleca de aici curând, tocmai a acceptat să se mărite cu mine.

Linden îl duse înapoi în apartamentul ei şi-l ajută să se aşeze pe un fotoliu.

— Să ştii că nu accept un refuz, Linden, spuse el.

— Randal, doamna Craig nu mă place deloc, nu va fi de acord cu căsătoria.

— Nu-ţi face probleme, iubito, nu vom locui cu ea. Mai bine gândeşte-te unde vrei să mergem în luna de miere.

— Oriunde voi fi cu tine va fi excepţional, iubitule, îi răspunse Linden.

Sfârşit